Taidekaupungin
ELOKUVAJUHLAT
15.-18.10.2026 · Mänttä-Vilppula

www.taidekaupunginelokuva.fi

Taidekaupungin
ELOKUVAJUHLAT

Taidekaupungin Elokuvataiteen Ystävät ry kiittää yhteistyökumppaneita

TAIDE KAUPUNKI
MÄNTTÄ-VILPPULA
TAIDEKAUPUNKI

SERLACHIUS

BIO SÄDE

KUVATORPPA
TORPAN BAARI

markun
kello ja koru

MÄNTÄN
KUVATAIDEVIIKOT

TAIDE

Diiva's
Juurileipä

SYLVIA

DKT
Deutsches Kulturzentrum Tampere

SUURET
KULTTUURI-
HANKKEET
KORDELIN

OP Ylä-Häme

SUN | DAY
crea | tive!

Taidekaupungin
ELOKUVAJUHLAT | Art Town
FILM FESTIVAL

Taidekaupungin elokuvajuhlat 2026

Taiteellinen johtaja	Anssi Mänttäri
Toiminnanjohtaja	Sipriina Ritaranta
Ohjelmistokoordinaattori	HT Nuotio
Vapaaehtoiskoordinaattori, kumppanuudet	Marja Rauhalammi
Viestinnän harjoittelija	Alex Nyberg
Tuotantotiimi	Pinja Mustajoki, Alina Mänttäri, HT Nuotio, Sami Siltanen

Taidekaupungin elokuvataiteen ystävät ry

Puheenjohtaja	Alina Mänttäri
Varapuheenjohtaja	Pinja Mustajoki
Toiminnanjohtaja	Sipriina Ritaranta
Hallitus 2026	Esko Hakanen, Pinja Mustajoki, Alina Mänttäri, Sami Siltanen, Timo Vesala
Varajäsenet	Veijo Kääriäinen, Pertti Takanen

Festivaalikatalogin toimitus	Anssi Mänttäri, HT Nuotio
Katalogin taitto	Sunday Creative Oy, Marko Soini, Keuruu
Painopaikka	Keuruun Laatupaino KLP Oy, Keuruu

www.taidekaupunginelokuva.fi
info@taidekaupunginelokuva.fi
+358 41 317 0550

Taiteellisen johtajan saatesanat

Elokuvien tuottaminen on nykyään paljon halvempaa kuin minun nuoruudessani. Tosin hyvän elokuvan valmistaminen on yhtä vaikeaa kuin ennenkin.

On toinenkin asia, joka ei muutu. Valtavirrasta poikkeavan elokuvan saaminen elokuvateatterilevitykseen. Se on toisinaan lähes mahdotonta.

Mutta onneksi on elokuvafestivaaleja. Kuten Taidekaupungin elokuvajuhlat. Esitämme elokuvia, joita ei normaaliohjelmistossa näe. Ne ovat tärkeitä elokuvia.

Entä vanhat elokuvat! Kyllä nuorisollakin on oikeus nähdä merkittäviä klassikoita.

Tosin *kaikki* ohjaajat ja tuottajat haluaisivat elokuvilleen laajan elokuvateatterilevityksen.

– Anssi Mänttäri

Ohjelmisto | Programme

SOFIA BOHDANOWICZ

Never Eat Alone + Veslemøy's Song 8
MS Slavic 7 + Point and Line to Plane 10
A Woman Escapes + Pure Reason 12
Measures for a Funeral 14

ALBERT OEHLEN

The Painter 16
Geel + Cézanne on Art 18
Bad Painter 20
The End 22

KOTIMAISET UUTUUDET / NEW FROM FINLAND

Kuopattu rauha 24
Jesaja 26
Päivien lumo 28

KAHDEKSAN GENREÄ / EIGHT GENRES

Hamlet 30
Viinin ja ruusujen aika 32
Syntinen Ruby 34
Sven Klangs kvintett 36
Broadwayn sävel 38
Ninotchka 40
Armoton ase 42
Rikosten pyörteessä 44

HYVÄN MAUN TUOLLA PUOLEN / BEYOND GOOD TASTE

Salahanke Havaijilla 46
Vihreät baretit 48
The Conqueror: Hollywood Fallout 50
Valloittaja 52

VINCENT VAN GOGH

Van Gogh (1991) 54
Vincent the Dutchman + Van Gogh (1948) 56
Van Gogh - Der Weg nach Courrières 58
Besuch bei van Gogh 60
Vincent ja minä 62

SYNTYMÄPÄIVÄSANKARIT 80 v.
/ 80th BIRTHDAYS

Kehvelit 64
Regina ja miehet 66
Annabel Lee 68

JAZZ SUOMI 100 / EERO KOIVISTOINEN 80 v.

Lyhytelokuvia: Suomi-jazz 100 vuotta 70
What Is This? + Jatsit 72
Takiaispallo 74

HANNU SALAMA 90 v.

Salama 76
Se tavallinen tarina 78
Juhannustanssit 80

SODANVASTAISET ELOKUVAT / ANTIWAR FILMS

The Last Prometheus of Donbas 82
Silta 84
Kevät 1943 86
Sotaerakko 88

METSÄ / FOREST

Kuoleman puutarha 90
Treebound – Puuhunsidotut (luento) 92
Retki Hyytiälän metsäasemalle 94

DMITRI ŠOSTAKOVITŠ 120 v.

Uusi Babylon 96

KOTIMAISTA JA NOSTALGIAA
/ FINNISH & NOSTALGIC

Vastaus 98
Kuvatorppa-special 100

NEVER EAT ALONE + VESLEMØY'S SONG

Audreyn isoäiti Joan kertoo palaavansa usein muistoissaan erääseen nuoruutensa illoista, jolloin hän osallistui varieteeohjelman kuvauksiin ihastuksensa kanssa. Tuo historiasta hävinnyt suora lähetys nousee tärkeimmäksi johtolangaksi, kun Audrey lähtee Joanin pyynnöstä jäljittämään kadonnutta miestä arkistojen kautta.

Tutkimusmatka menneisyyteen pohtii elämäntarinoita, joista tulee vuosien saatossa tiivistettyjä kokonaisuuksia. Palat, jotka eivät nivoudu nätisti mukaan, jäävät kertomatta. Sukellus arjen iloihin on Audreyn ja hänen mummonsa välinen pieni salaisuus, joka antaa heidän tutustua toisiinsa uudella tavalla. Päämääräänkin tärkeämmäksi asiaksi nousee kuulluksi tuleminen.

Dokumenttihybridi *Never Eat Alone* tuo katsojansa mukaan salaisuuteen, jonka mummo ja Audrey jakavat. Ohjaaja **Sofia Bohdanowiczin** avatarina toimiva Audrey-hahmo (**Deragh Campbell**) kohtaa ohjaajan oikean isoäidin **Joan Benacin** totuutta ja tarua sekoittavassa elokuvassa, joka aloittaa Audrey Benac -sarjan.

Sarjan toisessa osassa, lyhytelokuvassa *Veslemøy's Song* isovanhempien varastosta löytyvä kirja vie Audreyn arkistojen kätköihin etsimään hävinnyttä viuluteoksen nauhoitusta. Matka saa hänet pohtimaan arjen katoavaa luonnetta.

Audrey's grandmother Joan says she often returns in memories to an evening in her youth, when she took part in the filming of a variety TV show with the man she had a crush on. This vanished live broadcast becomes the key clue, when Audrey is tasked by Joan to track down this disappeared man through archival work.

This journey into the past ponders life stories, which with the years become condensed wholes. The pieces that don't fit in nicely are left untold. A dip into the joys of the everyday is a secret between Audrey and her grandma, allowing them to get to know each other in a new way. Being heard becomes even more important than the goal.

The documentary-hybrid *Never Eat Alone* invites the viewer into a secret shared by Audrey and her grandmother. The character Audrey (**Deragh Campbell**), functioning as an avatar of director **Sofia Bohdanowicz**, meets the director's real-life grandmother **Joan Benac** in this fact-and-fiction-blending first installment in the Audrey Benac cycle of films.

In the second part of the cycle, the short film *Veslemøy's Song*, a book found at her grandparent's place takes Audrey into the archives to search for a recording of a disappeared piece of violin music. The journey leads her to ponder on the evanescent nature of the everyday.

– Emilia Koivumäki

NEVER EAT ALONE (2016)
VESLEMØY'S SONG (2018)

SOFIA BOHDANOWICZ

Sofia Bohdanowicz

80 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Bio Säde 2

pe 16.10. klo 13:30
Fri October 16th, 1:30pm

Näytöksessä paikalla:
In the presence of:
Sofia Bohdanowicz

MS SLAVIC 7 + POINT AND LINE TO PLANE

Audrey Benac -sarjan kolmannessa osassa isoäitinsä kirjallisen jäämistön hoitajaksi nimetty Audrey tutkii arkistoista löytyvää kirjeenvaihtoa. Aikeiden tulkitseminen vuosikymmenten takaisista yksityiskirjeistä tuntuu hänestä tungettelevalta, eikä käännöksen ja materiaaliaukkojen kanssa työskentely auta tilannetta.

Kirjeenvaihtoon sukeltaminen avaa enemmän kysymyksiä kuin antaa vastauksia. Maantieteellinen ja ajallinen etäisyys kirjoittajien välillä kuuluu kirjeenvaihdon luonteeseen. Tähän dynamiikkaan Audrey tuo oman lisänsä. Hänen täytyy myös päättää, kuinka paljon tosielämän kirjeitä voi peilata runoilijoiden kirjallisten teosten maailmaan.

Arkistotyön säntillinen, hidas ja usein yksinäinen luonne on kuvattu tarkasti. Pitkät otokset ja kuvallinen vaatimattomuus tuovat mieleen **Chantal Akermanin** elokuvista tutun arjen humanismin etsinnän. Ohjaaja **Sofia Bohdanowiczin** mysteerinen tyylittely faktan ja tulkinnan välillä rinnastuu kuvallisesti Audreyn matkaan kohti epävarmuuksien hyväksymistä.

Esseistisessä lyhytelokuvassa *Point and Line to Plane* sarjan päähahmo ei uppoudu arkistojen syvyyksiin vaan kohtaa oman surunsa taiteen kautta. Merkitysten löytäminen abstraktista taiteesta auttaa Audreya käsittelemään läheisen menetyksestä johtuvaa suunnatonta surua. **Hilma af Klintin** ja **Wassily Kandinskyn** teosten pisteet ja linjat toimivat kiintopisteenä tunnemyrskyn keskellä.

In the third installment in the Benac-cycle, Audrey has been named literary executor of her grandmother's testament and is investigating her archived correspondences. Interpreting motivations on the basis of private letters from decades ago makes her feel like an intruder, and having to work with translations and gaps in the material doesn't make things any easier.

Delving into the correspondence brings up more questions than answers. The geographical and temporal distance between the writers is part of the nature of written correspondence. Audrey herself is one more factor in this dynamic. She has to decide, how much of the real-life letters can be mirrored against the literary works of the two writers.

The meticulous, slow and often lonely nature of archival work is depicted with precision. Long takes and unassuming visuals bring to mind the everyday humanism sought after in the films of **Chantal Akerman**. films. Director **Sofia Bohdanowicz**'s mystery-style balancing of facts and interpretation find pictorial parallels in Audrey's journey towards accepting uncertainty.

In the essayistic short film *Point and Line to Plane* the protagonist of the series is, instead of probing the depths of archives, encountering her own grief through art. Finding significance in abstraction helps Audrey to process the immense sorrow of losing a loved one. The points and lines in the works of **Hilma af Klint** and **Wassily Kandinsky** function as anchors in the midst of an emotional tempest.

– Emilia Koivumäki

MS SLAVIC 7 (2019)
POINT AND LINE TO PLANE (2020)

SOFIA BOHDANOWICZ

Sofia Bohdanowicz

85 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Bio Säde 2

la 17.10. klo 11:00
Sat October 17th, 11:00am

Näytöksessä paikalla:
In the presence of:
Sofia Bohdanowicz

A WOMAN ESCAPES + PURE REASON

Kolmen tekijän kirjeenvaihtoelokuva, joka limittää tarinoiden lisäksi erilaisia tekotapoja ja filmiformaatteja: **Sofia Bohdanowiczin** osuudet ovat värikylläistä 16 mm filmiä, **Burak Çevik** kuvaa 4K-videolle (kuvasuhdetta ja pyöreitä kulmia myöten filmimäiseksi käsiteltynä), **Blake Williams** osallistuu avoimen digitaalisilla 3D-videoilla. Kaikki esittävät fiktionalisoituja versioita itsestään, Bohdanowicz jälleen avatarinsa Audrey Benacin läpi. Avainsana on elokuvan **Robert Bressoniin** (*Kuolemantuomittu on karannut*, 1956) viittaavassa nimessä mainittu pako: Audrey hoitaa kuolleen ystävänsä asuntoa (tosielämässä päähenkilö Bohdanowiczin ainoassa Benac-sarjan ulkopuolisessa pitkässä elokuvassa, dokumentissa *Maison du bonheur,* 2017) Pariisissa, Burak matkaa halki Turkin kipeästä erosta toipuen, Blake (josta taas fiktiivinen Audrey on eronnut) on jumissa kotona Kanadassa. Kuten lyhytelokuvassa *Point and Line to Plane* (2020), taide näyttäytyy mahdollisena pakopaikkana.

Alkukuvana nähdään Bohdanowiczin uusin teos, käsinprosessoidulle 16 mm:n filmille kuvattu arvoituksellinen väritutkielma *Pure Reason* (2026), jonka lähtökohtana toimivat toisen edesmenneen ystävän, kuvataiteilija **Jaan Põldaasin** (1948-2018) työhuoneen värit. Molemmat elokuvat ovat siis syntyneet menetyksestä, mutta häikäisevät kaleidoskooppisella kauneudellaan ja mielikuvituksellaan. Erityismaininnan ansaitsee molempien toismaallinen musiikki, säveltäjinä **Sarah Davachi** ja **Stefana Fratila**.

A filmic exchange between three authors, blending not only stories but diverse methods and film formats: **Sofia Bohdanowicz** shoots on 16 mm colour film, **Burak Çevik** on 4K video (post-processed to resemble film down to the aspect ratio and rounded corners), **Blake Williams** participates with conspicuously digital 3D videos. All three play fictionalized versions of themselves, Bohdanowicz once again through her avatar Audrey Benac. The operative word is escape, as mentioned in the **Bresson**-referencing title: Audrey tends to the Paris apartment of her deceased friend (the real-life protagonist of Bohdanowicz's sole non- Benac feature, the documentary *Maison du bonheur*, 2017), Burak travels through Turkey processing a painful break-up, Blake (whom the fictional Audrey has split up with) is stuck at home in Canada. As in the short film *Point and Line to Plane* (2020), art presents itself as a potential refuge.

The screening starts with Bohdanowicz's latest work, the 16 mm -shot and hand-processed mysterious colour study *Pure Reason* (2026), which is based on the colours from the studio of another late friend, artist **Jaan Põldaas** (1948-2018). Both films are thus rooted in loss, but dazzle with their kaleidoscopic beauty and imagination. Special mention must be made of the otherworldly music of both films, composed respectively by **Sarah Davachi** and **Stefana Fratila**.

- HT Nuotio

A WOMAN ESCAPES (2022)
PURE REASON (2026)

SOFIA BOHDANOWICZ

Sofia Bohdanowicz,
Burak Çevik
& Blake Williams

104 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Serlachius Pääkonttori
Serlachius Headquarters

su 18.10. klo 12:00
Sun October 18th, 12:00am

MEASURES FOR A FUNERAL

Aikanaan kirjaimellisesti maailmanmainetta nauttinut mutta sittemmin unholaan vaipunut kanadalaisviulisti **Kathleen Parlow** (1890–1963) tavattiin jo **Sofia Bohdanowiczin** Audrey Benac -sarjan ensimmäisessä lyhytelokuvassa *Veslemøy's Song* (2018): perusteellisemmin tämän muusikon ja norjalaissäveltäjä **Johan Halvorsenin** (1864–1935) hänelle omistaman, pitkään kadonneeksi luullun viulukonserton opus 28 historiaan paneudutaan tässä, elokuvasarjan toistaiseksi viimeisessä osassa, jonka otsikon sanaleikki ei suomennu helposti ("measures" tarkoittaa joko "toimenpiteitä" tai nuotinnuksessa "tahteja"). Kuten tummasävyinen otsikko antaa olettaa, kyseessä on eräänlainen kummitustarina, ja kuten lähes kaikki kummitustarinat (ja toisinpäin) myös kertomus menetyksestä ja surusta – kaikki toistuvia elementtejä Bohdanowiczin tuotannossa. *Measures for a Funeral* täydentää myös Audrey-sarjan lukuisten filmiformaattien valikoiman (*Veslemøy's Songin* käsinprosessoidusta mustavalkokaitafilmistä *A Woman Escapesin* 3D-videoon) kristallinkirkkaalla digitaalisella 6K-laajakuvallaan, valinta jonka perusteena oli elokuvan huipentava keskeytymätön konserttitaltiointi Halvorsenin konserton kahdesta ensimmäisestä osasta, solistina taannoin Suomessakin vieraillut espanjalainen viuluvirtuoosi **María Dueñas**.

Literally world-famous in her time but subsequently somewhat forgotten, Canadian violinist **Kathleen Parlow** (1890–1963) popped up already in the first short film installment of **Sofia Bohdanowicz**'s Audrey Benac -cycle, *Veslemøy's Song* (2018): a deeper dive into the history of this musician and the violin concerto Opus 28 – dedicated to her by Norwegian composer **Johan Halvorsen** (1864–1935) and long believed lost – is undertaken in this, the so far latest Audrey-film. As the sombre title suggests, what we have here is a ghost story of sorts, and like practically all ghost stories (and vice versa) also a tale of loss and grief – all recurring elements in Bohdanowicz's oeuvre. *Measures for a Funeral* also completes the wide range of film formats in the Benac cycle (from the hand-processed black-and-white 16 mm of *Veslemøy's Song* to the 3D video in *A Woman Escape*) with its crystal-clear digital 6K widescreen cinematography, a choice made obvious by the climax of the film, an uninterrupted live concert recording of the two first movements of Halvorsen's concerto performed by Spanish virtuoso **María Dueñas**.

– HT Nuotio

MEASURES FOR A FUNERAL (2024)

SOFIA BOHDANOWICZ

Sofia Bohdanowicz

142 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Bio Säde 2

pe 16.10. klo 15:30
Fri October 16th, 3:30pm

Näytöksessä paikalla:
In the presence of:
Sofia Bohdanowicz

THE PAINTER / DER MALER

Päävieraamme **Albert Oehlenin** ensimmäinen pitkä elokuvaprojekti (jonka teknisestä ohjauksesta tosin vastasi hänen ammoinen opiskelutoverinsa, *Perikato*-elokuvastaan kansainvälisesti parhaiten tunnettu **Oliver Hirschbiegel**) on näennäisesti dokumenttielokuva mallia "maalaus ja kuinka se syntyy", mutta ovela ja oleellinen kierre erottaa tämän elokuvan vaikkapa sellaisista kyseisen genren kuuluisista edustajista kuin vaikkapa viime vuoden elokuvajuhlilla nähty *Le mystère Picasso* (**Henri-Georges Clouzot**, 1956): kameran edessä ei nimittäin suinkaan ole Oehlen, vaan häntä esittävä (ja sivumennen sanoen kaikkea muuta kuin muistuttava) näyttelijä **Ben Becker**, joka toisintaa kuvan ulkopuolella maalaavan taiteilijan jo itsessään lavean parodisia liikkeitä ja kommentteja, ja pistelee välillä sekaan myös omiaan. Tässä elokuvassa alkanut identiteetillä ja julkisuuskuvalla leikittely eteni yhä syvemmälle surrealismiin sukeltavissa jatko-osissa/muunnelmissa *Bad Painter* (2025) ja *The End* (2026).

The first feature film project of our main guest **Albert Oehlen** (albeit technically directed by his erstwhile schoolmate **Oliver Hirschbiegel**, internationally best known for *Downfall*) appears to be a documentary film of the variety "a painting and how it was made", but a sly and essential twist sets it apart from such famous representatives of that genre as for example the ATFF 2025 -featured *Le mystère Picasso* (**Henri-Georges Clouzot**, 1956): namely that the person in front of the camera is not at all Oehlen, but in (as a side note, far from similar-looking) actor **Ben Becker** as him, mirroring the already broadly parodic movements and comments of the off-screen artist, as well as throwing his own additions to the mix. The central playful handling of identity and public image went further into Surrealism in the sequels-cum-variations *Bad Painter* (2025) and *The End* (2026).

– HT Nuotio

THE PAINTER / DER MALER (2021)

ALBERT OEHLEN

Oliver Hirschbiegel

95 min

Saksa, tekstitys: englanti
German with English subtitles

Bio Säde 2

to 15.10. klo 16:45
Thu October 15th, 4:45pm

GEEL + CÉZANNE ON ART

Albert Oehlenin yhdessä **Oliver Hirschbiegelin** kanssa ohjaama kuvaus **Vincent van Goghin** mielenmaiseman ja työprosessin olemuksesta on jatkumoa Oehlenin kokeellisia työtapoja hyödyntäville ja tutkiville elokuville. Van Goghin autenttisuuden tavoittelusta syntyviä paradokseja silmien eteen vyöryttävä teos muodostaa eräänlaisen moniaistisuuteen rakentuvan fenomenologisen elokuvan, jossa se toimii myös itse maalauksena. *Geelin* maailmassa hyönteisten surina on aito osa maalausta, vaatteet ovat aito osa paljasta ihmistä, ja pakkomielteisyyttä lähentyvä suhde poisoppimiseen paljastaa todellisen näyn. *Geel* ("keltainen") on elokuva, jota edes lopputekstit eivät pysäytä.

Jälkikuvana nähdään Oehlenin ja Hirschbiegelin tuore lyhytelokuva *Cézanne on Art* (2026), joka pohjautuu **Paul Cézannen** ja taidekriitikko **Joachim Gasquet**'n keskusteluihin. Kielellisen ajattelun ja aistein koetun rajankäyntiä ruotiva dialogipommi on luonteva vastinpari *Geelin* poisoppimisen tematiikalle, jossa värien monimerkityksisyys ja sumeasti aistitut kaiut luovat kuvaa Cézannesta kätilönä.

Albert Oehlen and **Oliver Hirschbiegel**'s depiction of **Vincent van Gogh**'s mindscape and the nature of his working process align with the continuum of Oehlen's films that both employ and investigate experimental methods. An unfolding torrent of paradoxes brought about by van Gogh's aspiration to authenticity build into kind of a multisensorically phenomenological film, which also functions as a painting itself. In the world of *Geel*, the buzzing of insects is genuinely part of the painting, clothes are genuinely part of the bared man, and a near-obsessive relationship to unlearning reveals the real. *Geel* ("yellow") is a film that even the end credits can't stop.

The film is accompanied by Oehlen & Hirschbiegel's brand new short film *Cézanne on Art*, based on the conversations of **Paul Cézanne** with the art critic **Joachim Gasquet**. This explosion of dialogue analyzing the boundaries of verbal thought and sensory experience pairs easily with the themes of unlearning in *Geel*, the ambiguity of colours and blurrily perceived echoes painting a picture of Cézanne as a medium.

- Tommi Ilari Mäki

GEEL (2023)
CÉZANNE ON ART (2026)

ALBERT OEHLEN

Albert Oehlen &
Oliver Hirschbiegel

yht. / total 94 min

Saksa, tekstitys: englanti
German with English subtitles
Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Bio Säde 2

pe 16.10. klo 18:30
Fri October 16th, 6:30pm

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Albert Oehlen

BAD PAINTER

Luis Buñuelin ja/tai **David Lynchin** mainitseminen jokaisen vähänkin surrealistisen, unenomaisen tai ylipäänsä ”oudon” leffan yhteydessä on elokuvakirjoittamisen väsyneimpiä kliseitä – mutta kun elokuva alkaa (äärimmäisen kirjaimellisesti – ja tässä painava varoituksen sana heikkohermoisille!) silmäniskulla *Andalusialaisen koiran* pahamaineisimmalle kohtaukselle, ja myöhemmin päähenkilön komerosta löytyy ilmielävä **Grace Zabriskie**, ehkä nimienpudottelulle on tällä kertaa keskimääräistä painavammat perustelut. Ei sillä, että **Albert Oehlenin** ensimmäinen oma ohjaustyö tarvitsisi ylimääräisiä nimiä pudoteltavakseen: pääosassa taiteilijaa “itseään” (vrt. *The Painter*, 2021) esittää viime vuonna kuollut valkokangaslegenda **Udo Kier**, jonka roolihistorian leimaama läsnäolo vahvistaa mustaa huumoria ja absurdeja käänteitä viljelevän elokuvan jatkuvasti pahaenteisen rajalla häilyvää tunnelmaa; hänestä juttua tulemaan tekevän haastattelijan roolissa puolestaan taiderockin suurnainen **Kim Gordon**.

Mentioning **Luis Buñuel** and/or **David Lynch** in connection with every single slightly surrealistic, oneiric or generally ”weird” movie is one of the most worn-out clichés in film writing – but when a film starts with an (and here a strong word of warning to the squeamish: extremely literally) eye-grabbing hat tip to the most infamous scene of *Un chien andalou*, and later on a flesh-and-blood **Grace Zabriskie** is discovered in the protagonist’s cupboard, perhaps there are slightly stronger grounds for the name-dropping this time. Not that **Albert Oehlen**’s first solo directorial needed any extra names to drop: starring as the artist “himself” (cf. *The Painter*, 2021) is the recently departed screen legend **Udo Kier**, whose presence, imbued with his casting history, reinforces the constantly near-ominous mood of this darkly comical film full of absurd twists and turns; while the role of a reporter coming to interview him is played by art-rock noblewoman **Kim Gordon**.

- HT Nuotio

BAD PAINTER (2025)

ALBERT OEHLEN

Albert Oehlen

80 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Bio Säde 2

pe 16.10. klo 21:00
Fri October 16th, 9:00pm

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Albert Oehlen

THE END

Joitain vuosia sitten **Albert Oehlen** alkoi lähettää julkisiin esiintymisiinsä sijastaan kuuluisan saksalaisnäyttelijän **Ben Beckerin** – varoittamatta. Niinpä niille, jotka eivät tunteneet sen koommin Oehlenia kuin Beckeriäkään, tuo henkilö heidän edessään todellakin oli Albert Oehlen. Becker esitti Oehlenia **Oliver Hirschbiegelin** dokumenttitutkielmassa *The Painter* (2021), kun taas Oehlenin omassa esikoisohjauksessa *Bad Painter* (2025) Albert Oehlen -nimistä maalaria näytteli edesmennyt **Udo Kier**. *The Endissä* Oehlen menee vielä pidemmälle tuomalla peliin useamman kuin yhden Albert Oehlenin, vieläkin useampien näyttelijöiden esittämänä.

Katoaako taiteilija tähän muotokuviensa sarjaan – vai onko kyseessä vain oikeasuhtainen heijastus hänen merkityksestään? Oli vastaus mikä hyvänsä, Oehlenin punk-lähtöinen ja surrealismilla höystetty asenne elokuvantekoon, hänen samanaikaisesti provosoiva ja riemastuttava tapansa sekoittaa dokumenttia ja fiktiota, maagista ja banaalia, pöyristyttävää ja hienovaraista, ylä- ja alatyyliä, klassista kerrontaa ja kokeellisia ääniä sekä hämmentäviä kuvia, on vailla vastinetta nykypäivän elokuvissa.

Several years ago **Albert Oehlen** started to send celebrated German actor **Ben Becker** to public appearances in his stead – unannounced. Consequently, if you knew neither Oehlen nor Becker, the person in front of you would indeed be Albert Oehlen. Becker was Oehlen in **Oliver Hirschbiegel**'s 2021 non-fiction musing Der Maler, while in Oehlen's solo debut *Bad Painter* (2025), the late **Udo Kier** played a painter called Albert Oehlen. And now, with *The End*, Oehlen pushes the envelope even further by featuring more than one Albert Oehlen, played by more actors still.

Does the artist vanish in this series of portraits – or does his magnitude simply constitute an adequate reflection? Whatever the answer, Oehlen's punk-rooted, Surrealism-infused attitude to filmmaking, the way he mixes documentary and fiction, the magical with the banal, the outrageous with the subdued, the sublime with the crass, classical story-telling with experimental sounds and bewildering images, is unlike anything in cinema these days – provocative and fun at the same time.

- Olaf Möller

THE END (2026)

ALBERT OEHLEN

Albert Oehlen

90 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Bio Säde 2

la 17.10. klo 18:30
Sat October 17th, 6:30pm

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Albert Oehlen

KUOPATTU RAUHA

Millainen on rauhanliikkeen tulevaisuus? **Pekka Karjalaisen** elokuva tarjoaa läpileikkauksen täkäläisestä rauhanliikkeestä. Dokumentissa pääsevät ääneen tutkijat, aktivistit ja edustajat eri rauhanjärjestöistä, esim. nobelisti **Martti Ahtisaaren** perustamasta Crisis Management Initiativesta, Rauhanliitosta, Sadankomiteasta, Aseistakieltäytyjäliitosta ja PAND:stä (Taiteilijat rauhan puolesta).

Leikkuri on viuhunut rauhanjärjestöihin kohdentuen, joten vielä ei tarkkaan tiedetä, miltä tulevaisuus näyttää. Nykyisessä asevarustelun maailmassa on helposti vallalla yksiäänisyys, vaikka kriittiselle tarkastelulle ja moniäänisyydelle olisi tarvetta.

Dokumentissa muistutetaan Ahtisaaren sanoneen, että rauhanvälityksessä kaikkien osapuolten kanssa pitää keskustella. *Kuopattu rauha* näyttää mieleenpainuvasti, että on monia ihmisiä, jotka haluavat toimia sinnikkäästi rauhan puolesta. Rauha on iso tavoite, joka kannattaa palastella osiin.

What does the future look like for the peace movement? **Pekka Karjalainen**'s film offers a cross-section of the Finnish peace movement. The documentary film gives the stage to researchers, activists and representatives of various peace associations such as Crisis Management Initiative (founded by Nobel prize recipient **Martti Ahtisaari**), the Peace Union of Finland, the Committee of 100, the Union of Conscientious Objectors and PAND (Performers and Artists for Nuclear Disarmament).

Heave budget cuts have been targeted towards these associations, so it's still unclear what the future holds, miltä tulevaisuus näyttää. Unanimity reigns easily in today's world of arms races, even though critical perspectives and pluralism would be necessary.

The documentary reminds us of Ahtisaari's words: peace brokering requires dialogue with all parties. *Kuopattu rauha* shows in memorably that there are lots of people who want to work persistently for peace. Achieving peace is a huge task best broken down into individual parts.

- Iiris Penttilä

KUOPATTU RAUHA (2026)

MAAILMAN FESTIVAALIENSIESITYS
WORLD FESTIVAL PREMIERE

KOTIMAISET UUTUUDET
NEW FROM FINLAND

SODANVASTAISET ELOKUVAT
ANTIWAR FILMS

Pekka Karjalainen

72 min

Suomi, ei tekstitystä
Finnish, no subtitles

Bio Säde 2

su 18.10. klo 16:45
Sun October 18th, 4:45pm

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Pekka Karjalainen

JESAJA

Taiteilijapariskunta **Jenni** ja **Lauri Luhdan** uusin teos *Jesaja* on merkillisen ajankohtainen ajankuva ja samalla merkillisen ajaton kuvitus Jesajan kirjan asetelmista. Vanhan testamentin Jesaja oli profeetta, joka kauhisteli Juudan valtakunnan moraalista kaaosta ja kansaa, joka oli ajautumassa Jumalan huomasta Babylonin vankeuden pimeyteen.

Omanlaisensa profeetta on Luhtien *Jesajan* päähenkilö Jesaja Jalonen, joka sukkuloi kohti umpikujia ja syrjäytymistä 2020-luvun Suomessa. Aihevalinta ei kunnianhimoisuudessaan poikkea Luhtien aiemmista, löytyyhän tuotteliaan kaksikon filmografiasta elokuvia niin **Leonardo da Vincin** ennustuksista kuin **Sigmund Freudin** Mooses-pohdinnoistakin.

Jesajassa riittää luettavaa ja tulkittavaa maallistuneempaankin makuun, vaikka Raamatun Jesajaa ei tuntisikaan. Jo ensiminuuteilla **Sauli Niinistön** tuttu ääni sitoo maiseman koronavuosiin. Levoton, paikoin avantgardistinenkin muoto sekä hektinen kaupunkimaisema maalaavat kuvaa modernista Baabelista, jossa hukassa olevat ihmiset kipittävät omia mekaanisia reittejään.

Jesaja vaeltaa ja seuraa. Puhkipolitikoidut aiheet saavat Luhtien katsannossa osakseen jopa kyynillistä huumoria. Naton vastaisessa mielenosituksessa Jesaja laskee väkijoukon päitä ja puuskahtaa: ”Ei taida riittää”. ”Meni tarpeeks vituiks jo silloin viime kerralla”, toteaa eksynyt profeetta puolestaan kulkiessaan äänestyspaikan ohitse”.

The latest work by artist couple **Jenni** & **Lauri Luhta**, *Jesaja* is a curiously timely period piece and at the same time a curiously timeless illustration of the themes of the Book of Isaiah. The Old Testament Isaiah was a prophet who looked aghast upon the moral chaos of Judea and its people about to drift from God’s care into the darkness of Babylon’s prison.

A prophet of his kind is also the protagonist of *Jesaja*, Jesaja Jalonen, shuttling between dead-ends and towards alienation in 2020s Finland. The ambitious choice of subject matter is no exception for the Luhtas, seeing as the filmography of this productive duo includes films about **Leonardo da Vinci**’s prophecies as well as **Sigmund Freud**’s musings on Moses.

Jesaja provides ample material for readings and interpretations even for a secular viewer unfamiliar with the biblical Isaiah. Already during the first minutes the familiar voice of president **Sauli Niinistö** connects the landscape to the Covid years. The restless, occasionally avantgardistic form and the hectic urban landscape paint a picture of a modern Babel, where lost people scurry along their own mechanical routes.

Jesaja wanders and observes. The Luhtas cast a humorous, even cynical eye on worn-out political topics. In an anti-NATO demonstration, Jesaja counts the heads of participants and blusters: “No, these won’t be enough”. “Already went to shit deep enough last time”, opines the lost prophet upon passing by a voting station.

- Niilo Rantala

JESAJA (2026)

MAAILMAN ENSIESITYS
WORLD PREMIERE

KOTIMAISET UUTUUDET
NEW FROM FINLAND

SODANVASTAISET ELOKUVAT
ANTIWAR FILMS

Jenni & Lauri Luhta

72 min

Suomi, tekstitys: englanti
Finnish with English subtitles

Bio Säde 2

la 17.10. klo 13:00
Sat October 17th, 1:00pm

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Jenni & Lauri Luhta

PÄIVIEN LUMO / DAYS OF WONDER

Elokuvantekijä **Karin Pennanen** on kertonut tämän elokuvan valinneen hänet; se oli tehtävä ja kaikki muu jätettävä sivuun. *Päivien lumo* kertoo Pennasen **Markku**-sedästä, joka oli tärkeä ja rakas, mutta eli suuren osan elämästään muusta maailmasta eristäytyneenä. Markun kuoltua jäämistöstä löytyi valtava määrä hänen monipuolista taidettaan: maalauksia, valokuvia, kollaaseja, musiikkia, videoita. Myös isot pinot c-kasetteja, joille oli äänitetty Markun puheluita, ja joiden kautta paljastuu eräs riipaiseva, tärkeä juonne Markun elämässä.

Elokuvan materiaali on runsasta ja monipuolista hulvattoman hurjista omakuvista ja -videoista animaatioihin sekä pohdintoihin ihmisyydestä ja meitä kaukaisemmista maailmoista. Musiikki on myös Markun tekemää. *Päivien lumo* on visuaalisesti rikas, ja se maalaa muotokuvan lahjakkaasta miehestä ja omaperäisestä mielenmaisemasta.

Setänsä elämää auki keriessään Pennanen joutuu esittämään paljon kysymyksiä niin omille vanhemmilleen, itselleen kuin kohteelleenkin, ja elokuvasta muodostuu eräänlainen ohjaajan ja kohteensa välinen kaunis vuoropuhelu. Arvoituksiakin jää ilmaan. Jäämistön palasista rakentuva kuva sedän selittämättömästä kaipauksesta jonnekin ”todelliseen kotiin” luo hänen ympärilleen mystisen auran. Pennanenkin kysyy: ”Minne sä menit, Markku?”

Filmmaker **Karin Pennanen** has said that this film chose her; it needed to be made and everything else had to be put aside. *Days of Wonder* tells the story of Pennanen's uncle **Markku**, who was important and dear to her, but lived most of his life secluded from the world outside. After Markku's death, a huge amount of his diverse artworks were found: paintings, photographs, collage works, music, videos. Also piles and piles of cassette tapes containing recordings of Markku's phone calls, which revealed a poignant and important side of Markku's life.

The material of the film is plentiful and varied, from the wild and wacky self-portraits and videos to animations and musings on humanity and worlds far away from us. The music of the film is also by Markku. *Days of Wonder* is visually rich, painting a portrait of a talented man and an original mind.

While unraveling the life of his uncle Pennanen has to ask a lot of questions from her own parents, herself as well as Markku, shaping the film into a kind of a beautiful dialogue between the director and her subject ja elokuvasta muodostuu eräänlainen ohjaajan ja kohteensa välinen kaunis vuoropuhelu. Mysteries are also left hanging in the air. The picture put together from pieces left behind depicts the uncle's unexplained longing to a “real home”, lending him a mystical aura. As Pennanen also asks: ”Where did you go, Markku?”

- Mervi Herranen

PÄIVIEN LUMO / DAYS OF WONDER (2026)

KOTIMAISET UUTUUDET
NEW FROM FINLAND

Karin Pennanen

87 min

Suomi, tekstitys: englanti
Finnish with English subtitles

Bio Säde 1

to 15.10. klo 19:00
Thu October 15th, 7:00pm
Avajaisnäytös / Opening screening

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Karin Pennanen

HAMLET

Liki nelituntinen *Hamlet* tarjoaa ennen kaikkea häkellyttävän aikamatkan Yleisradion televisioteatterin viimeisiin pakottomiin hengenvetoihin, jolloin kaikki tuntui vielä olevan mahdollista televisioteatterillekin sellaisena kulttuuri-instituutiona kuin se parhaiten muistetaan.

2.1.1992 klo 21.00 oltiin toivuttu juuri ensimmäisestä vuodenvaihteesta ilman Neuvostoliittoa, kun uusi *Hamlet*-tulkinta alkoi TV1:ssä. Samaan aikaan Kakkosella kilpailtiin Kymppitonnissa ja ihasteltiin italialaista *Valentinaa* ja Kolmonen tarjosi kasarileffa *Soul Manin*. Kanavakilpailua ei ennen kanavauudistusta vielä käyty hampaat irvessä, mutta jo vuoden päästä TV1:n perinteikkään televisioteatterin tuli korvaamaan Kotikatsomo kausisarjoineen ja tv-elokuvineen.

Mitä kaikkea me *Hamletissa* oikein menetimmekään, voisi kysyä nyt nykytelevisiomme linnanvahdeilta.

Hamlet edustaa kokonaisvaltaista taiteellista näkemyksellisyyttä, jossa **Marilyn** ja **Marx** kohtaavat samalla seinällä. **Jotaarkka Pennasen** tinkimätön ohjaus ja **Heikki Kinnusen** verraton läsnäolo hitsautuvat saumattomasti yhteen. Äskettäin edesmennyt **Seela Sella** nähdään Gertrudin roolissa. Tuloksena on mahdollisesti paras suomalainen *Hamlet*, paras ainakin televisiossa.

The nearly four-hour *Hamlet* offers first and foremost a dazzling time-travel trip to the final relaxed breaths of the Finnish Broadcasting Corporation's TV theatre, at a time when everything still seemed possible to them as the cultural institution they are best remembered as.

At 9pm on January 2nd, 1992, the country had just recovered from the first New Year's without the Soviet Union, when the broadcast of a new interpretation of *Hamlet* began on TV1. At the same time on TV2, quiz show Kymppitonni was on before the lovely Italian *Valentina*, while TV3 was showing the '80s movie *Soul Man*. In the years before the channel overhaul, the competition between them was not yet bloody, but already a year from this TV1's traditional theatre would be replaced with the Kotikatsomo slot with its seasonal series and TV films.

How many things did we lose with *Hamlet*, one could ask the gatekeeper's of today's television.

Hamlet represents a total artistic vision, where **Marilyn** and **Marx** meet on the same wall. **Jotaarkka Pennanen**'s uncompromising direction and **Heikki Kinnunen**'s incomparable presence are welded together seamlessly. The recently departed **Seela Sella** is seen in Gertrud's role. The end result is possibly the best Finnish *Hamlet*, best at least among the television versions.

- Lysti Manni

Seppo Sarkkinen / Yle (kuvalähde: Yle Arkisto)

HAMLET (1992)

8 GENREÄ / 8 GENRES (SHAKESPEARE) | HEIKKI KINNUNEN 80 v. HEIKKI KINNUNEN 80 yrs. | JOTAARKKA PENNANEN 80 v. JOTAARKKA PENNANEN 80 yrs. | TELEVISIOELOKUVAT TV-FILMS

Jotaarkka Pennanen

213 min
(+väliaika/interval 15 min)

Suomi, ei tekstitystä
Finnish, no subtitles

Serlachius Pääkonttori
Serlachius Headquarters

to 15.10. klo 13:45
Thu October 15th, 1:45pm

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Heikki Kinnunen,
Jotaarkka Pennanen

VIININ JA RUUSUJEN AIKA / DAYS OF WINE AND ROSES

Addiktiokertomusten klassikko *Viinin ja ruusujen aika* (1962) on vielä yli 60 vuotta myöhemmin hätkähdyttävän vereslihainen katselukokemus. PR-mies Joen (**Jack Lemmon**) ja sihteeri Kirstenin (**Lee Remick**) romahdus rappioalkoholismiin on kuvattu aikansa Hollywood-mittapuilla erittäin raadollisesti.

Kun Joe tapaa Kirstenin, hän kyllä juo kuin sieni, mutta pitää yhä keskiluokkaisen pakkansa kasassa. Eletään kosteita aikoja, ja asiakkaiden kanssa ryypiskely kuuluu Joen työnkuvaan. Miehen riippuvuus lähtee käsistä nöyryyttävien työtehtävien myötä ja varsinkin sen jälkeen, kun absolutisti-Kirsten alkaa juopotella miehensä kanssa. Pariskunnan rakkaus muuttuu yhteisen addiktion ruokkimiseksi.

JP Millerin televisionäytelmään perustuva elokuva on komedioistaan tunnetun **Blake Edwardsin** harvoja draamaohjauksia. Se oli myös Jack Lemmonin ensimmäinen vakava pääosa. Harvoin näkee yhtä pelottavan läsnäolevaa näyttelijätyötä kuin Lemmonin ja Remickin yhteisissä kohtauksissa.

Viinin ja ruusujen aikaa on pidetty elokuvana, joka lopullisesti toi AA-liikkeen valtavirtaan. Tekijöistä Blake Edwards ja Jack Lemmon olivat kumpikin alkoholisteja, jotka myöhemmin raitistuivat – osin tämän rankan elokuvan ansiosta.

A classic among stories of addiction, *Days of Wine and Roses* (1962) remains 60 years after its making a stunningly harrowing viewing experience. The depiction of PR man Joe (**Jack Lemmon**) and secretary Kirsten's (**Lee Remick**) descent into ruinous alcoholism is extremely gruesome compared to Hollywood standards of the time.

When Joe meets Kirsten, he is admittedly drinking like a fish, but still managing to keep his middle-class act together. Times are boozy in general, and drinking with clients is part and parcel of Joe's job. His addiction begins to get out of control with the humiliating work – and especially, after the teetotaller Kirsten starts drinking along with her man. The love of the couple in turned into the feeding of a shared addiction.

Based on **JP Miller**'s television play, the film is one of the few dramatic directorials of the famous comedy director **Blake Edwards**. It was also Jack Lemmon's first non-comical lead role. It is rare to see such frighteningly immediate acting as in Lemmon's and Remick's scenes here together.

Days of Wine and Roses has been considered to be the film that brought the AA definitively into the mainstream. Among the people who made it, Blake Edwards and Jack Lemmon were both alcoholics, both of whom later sobered up.

- Sakri Pölönen

VIININ JA RUUSUJEN AIKA / DAYS OF WINE AND ROSES (1962)

8 GENREÄ / 8 GENRES
(ALKOHOLISMI / ALCOHOLISM)

Blake Edwards

117 min

Englanti, tekstitys: suomi
English with Finnish subtitles

Kino Säde

to 15.10. klo 16:15
Thu October 15th, 4:15pm

SYNTINEN RUBY / RUBY GENTRY

King Vidor, eittämättä vanhan kunnon Hollywoodin hurjimpien näkyjen vimmainen loitsija, mies, joka kriitikko **Nick Pinkertonia** mukaillen suosi lubitschilaisen kosketuksen sijaan lekaa, loi useita seksuaalisten kärjistysten sävyttämiä mestaritöitä ja saavutti luultavasti huippunsa *Ruby Gentryssä*.

Pikkukaupungissa "radan väärällä puolella" syntynyt Ruby Corey (**Jennifer Jones**) on yksi niistä naapurin tytöistä, joihin paikalliset miehet rakastavat projisoida fantasiansa. Todellisuudessa Ruby kätkee sisäänsä patoutunutta kaoottista energiaa, joka räjähtää hänen rakastuttuaan omaisuutensa menettäneeseen Boake Tackmaniin (**Charlton Heston**). Boake kuitenkin pettää hänet valitsemalla rikkaan naimakaupan ja myös Ruby alistuu valitsemaan rikkaan aviomiehen Jim Gentrystä (**Karl Malden**). Onnettomuudet seuraavat ja Rubysta tulee puritaanisen pikkukaupungin syntipukki samalla, kun hän muuttuu vidorilaiseksi perusyksilöksi, joka joutuu aina vastakkain hirviömaisen kollektiivin kanssa. Vidorin elokuvissa, erityisesti *Ruby Gentryssä*, tarina on aina toissijainen ohjauksen taiteen rinnalla. Kuvien hurja konkretia ja villien ideoiden tiivistyminen selväpiirteisiksi kompositioiksi iskee katsojan alkukantaisimpiin hermoihin.

King Vidor, the furious conjuror of undoubtedly the wildest visions of good old Hollywood, a man, who (paraphrasing critic **Nick Pinkerton**) preferred a sledgehammer to the **Lubitsch** touch, created several masterworks with shades of sexual exaggeration, and most likely reached his peak in *Ruby Gentry*.

Born in a small town on the wrong side of the tracks, Ruby Corey (**Jennifer Jones**) is one of those girls next door upon whom the local men love to project their own fantasies. In reality, Ruby harbours a pent-up chaotic energy inside her, which explodes after she falls in love with the impoverished Boake Tackman (**Charlton Heston**). Boake however lets her down by choosing to marry rich, and Ruby herself yields to picking a wealthy husband in Jim Gentry (**Karl Malden**). One calamity follows another and Ruby becomes the scapegoat of a puritanical small town, while transforming into a typical Vidorian individual, invariably confronted with the monstrous collective. In Vidor's cinema, and especially in *Ruby Gentry*, the story is secondary to the director's art. The brazen concreteness of the images and the condensation of the wildest ideas into clear-cut compositions strikes the most primitive of nerves in the viewer.

- Valtteri Lepistö

SYNTINEN RUBY / RUBY GENTRY (1952)

8 GENREÄ / 8 GENRES
(MELODRAAMA / MELODRAMA)

King Vidor

82 min

Englanti, tekstitys: suomi ja ruotsi
English with Finnish and Swedish subtitles

Kino Säde

pe 16.10. klo 11:00
Fri October 16th, 11:00am

SVEN KLANGS KVINTETT

Vuonna 1976 valmistuneen, mutta 1950-luvulle sijoittuvan draamakomedian koukku perustuu ruotsalaisen pikkupaikkakunnan orkesterin jäsenten välille syntyviin jännitteisiin. Autoritäärisen Sven Klangin johtaman tanssiorkesterin dynamiikka menee uusiksi, kun lahjakas saksofonisti Lasse (näyttelijä-muusikko **Christer Boustedt**) liittyy kvintettiin. Pöydälle nostetaan kiperä vastakkainasettelu kaupallisen viihteen ja omaehtoisen taiteen välillä. Ja tämä on vasta alkusoittoa!

Stellan Olssonin elokuva perustuu Musikteatergruppen Oktoberin näytelmään ja osa mustavalkoisen elokuvankin kohtauksista on kirjaimellisesti näyttämölle aseteltuja. *Sven Klangs Kvintett* tarjoilee jazzin ystäville musiikillisia makupaloja, mutta ihmeteltävää riittää myös ihmissuhteiden ja -kohtaloiden lakonisessa, mustalla huumorilla höystetyssä kuvauksessa.

Made in 1976, but set in the 1950s, the dramedy Sven Klang's Combo hooks the viewer with the depiction of the interpersonal tensions between a group of Swedish small-town musicians. The internal dynamics of the dance music band led by the authoritarian Sven Klang are thrown topsy-turvy, when the talented saxophone player Lasse (actor-musician **Christer Boustedt**) joins the quintet. The tricky juxtaposition of commercial art and self-sufficient art is brought into discussion. And that's just the overture!

Stellan Olsson's film is based on the play by the Musikteatergruppen Oktober, and a part of the scenes in the black-and-white film are literally set on stage. *Sven Klang's Combo* offer musical treats for jazz fans, while bringing in plenty to marvel at with its the laconic and darkly humorous depiction of human relationships and destinies.

- Pinja Mustajoki

SVEN KLANGS KVINTETT (1976)

8 GENREÄ / 8 GENRES
(JAZZ)

Stellan Olsson

114 min

Ruotsi, tekstitys: englanti
Swedish with English subtitles

Bio Säde 2

pe 16.10. klo 11:00
Fri October 16th, 11:00am

BROADWAYN SÄVEL / BROADWAY MELODY OF 1940

Kun Damien Chazelle otti vastaan Oscarin *La La Landista*, harva tajusi, että hän syrjäytti **Norman Taurogin** nuorimpana ohjauksesta palkittuna – ennätys, joka oli kestänyt 1930-luvun alkupuolelta lähtien.

Unelmakaupungin taitaviin ammattimiehiin kuulunut Taurog (1899-1981) ohjasi aluksi laatuelokuvia ja keski-ikäistyttyään **Martin/Lewis**-duon komedioita sekä 9 **Elvis**-pätkää. *Broadway Melody of 1940*:ssa Taurog jaksoi vielä yrittää tolkuttoman kalliiden lavasteiden keskellä. Kyseessä oli neljäs karismaattisen steppimestari **Eleanor Powellin** tähdittämässä viihdesarjassa, yksinkertainen väärinkäsitysten komedia parhaaseen Hollywood-tyyliin. Päähuomio kohdistuu ***Cole Porterin*** kuolemattomien laulujen koreografiointiin, ja niissä päähuomion vie miestähti: ei kukaan eikä mikään elokuvan historiassa ole liikkunut kuten **Fred Astaire**.

Tässä musikaalissa Astaire on kukoistuksessaan, puhdasta liikkeen iloa, mielikuvitusta ja sulavuutta. Eikä Powell jää askeltakaan jälkeen. Tällaisen viihteen Hollywood hallitsi paremmin kuin mikään muu koneisto maailman historiassa. Begin The Beguine!

When **Damien Chazelle** accepted the Oscar for *La La Land*, few people realized, that he usurped **Norman Taurog** as the youngest Best Director – a record that had stayed uncontested since the early 1930s.

One of the skilled professionals of Tinseltown, Taurog (1899-1981) started by directing quality pictures, by middle age he was making **Martin/Lewis** comedies and **Elvis**-flicks, of which he made nine of. *With Broadway Melody of 1940* Taurog was still inspired to try, among absurdly expensive set decorations. This was the fourth installation in an entertainment franchise led by the charismatic tap dance master **Eleanor Powellin**, a simple comedy of errors in the finest Hollywood style. The main attention is on the choreographies for **Cole Porter**'s immortal songs, and there the spotlight is on the male lead: no one and nothing in the history of cinema has ever moved like **Fred Astaire**.

This musical finds Astaire in full bloom, sheer kinetic joy, imagination and grace. And Powell is not going to be left one step behind. This is the kind of entertainment Hollywood knew how to do better than any other machinery in the history of the world. Begin The Beguine!

- Anton Asikainen

BROADWAYN SÄVEL / BROADWAY MELODY OF 1940 (1940)

8 GENREÄ / 8 GENRES
(MUSIKAALI / MUSICAL)

Norman Taurog

102 min

Englanti, tekstitys: suomi ja ruotsi
English with Finnish and Swedish subtitles

Kino Säde

la 17.10. klo 13:15
Sat October 17th, 1:15pm

NINOTCHKA

Ninotchka vastaa kysyjille, että Stalinin näytösoikeudenkäynnit tuottavat ”vähemmän, mutta parempia venäläisiä”. **Putin** yrittää samaa Ukrainassa, siitä on vain vaikeampi tehdä komediaa. **Greta Garbo** esittää komissaaria, joka tulee Pariisiin pitämään kurinpalautusta saamattomille Neuvostoliiton lähettiläille. Kapitalismiakaan ei päästetä pälkähästä. Sitä symboloi naurettava muotiluomus. Hatun on tarkoitus todistaa, ettei kovinkaan kommunisti voi vastustaa kaunista turhuutta.

Edeltävänä vuonna Garbo vielä luettiin Hollywoodin legendoihin, joista oli tullut myrkkyä lippuluukulla. **Ernst Lubitsch** soi tähdelle revanssin. Ninotchkasta tuli Garbon rakastetuin rooli. Se osoitti epäilijöille, että vakavaksi tyypitelty näyttelijä osaa muutakin, jopa nauraa – myös itselleen.

“Garbo nauraa!” luki lööpeissä. Naurun saattelemana tähden 37. elokuvasta ja ensimmäisestä komediasta tuli vuoden 1939 yleisö- ja arvostelumenestys. *Ninotchka* sai neljä Oscar-ehdokkuutta: Garbolle, filmille ja käsikirjoittajille. Kemiat vastanäyttelijä **Melvyn Douglasin** kanssa toimivat niin hyvin, että MGM päätti tuottaa charmikkaalle tähtiparilleen toisenkin yhteisen elokuvan. Se jäi Garbon viimeiseksi.

Ninotchka replies to her interlocutors, that Stalin’s show trials are producing ”less, but better Russians”. **Putin** is trying to do the same in Ukraine, only it’s more difficult to make comedy out of that. **Greta Garbo** plays a commissar, who arrives in Pariisiin to reprimand some good-for-nothing Soviet ambassadors. Capitalism doesn’t get away easy either. Its symbol is a ridiculous fashion creation. The hat is supposed to be evidence of the fact, that even a dyed-in-the-wool Communist can’t resist beautiful vanities.

The previous year Garbo still counted among the erstwhile legends of Hollywood who had turned into box-office poison. **Ernst Lubitsch** gave the star a chance for a revanche. Ninotchka became Garbo’s best-loved role. It proved to the sceptics that the actor who had been typecast as a serious character, could do other things as well, even laugh – also at herself.

“Garbo laughs!”, read the headlines. Accompanied by laughter, the 37th film and first comedy in her career became 1939’s tähden popular and critical hit.. *Ninotchka* got four Oscar nominations: one for Garbo, one for the film and two for the writing. Her chemistry with Melvyn Douglas functioned so well, that MGM decided to produce another joint film for the charming star couple. It turned out to be Garbo’s final film.

- Hannu Björkbacka

NINOTCHKA (1939)

8 GENREÄ / 8 GENRES
(KOMEDIA / COMEDY)

Ernst Lubitsch

111 min

Englanti, tekstitys: suomi ja ruotsi
English with Finnish and Swedish subtitles

Kino Säde

su 18.10. klo 10:30
Sun October 18th, 10:30am

ARMOTON ASE / 3:10 TO YUMA

Kuten **Fred Zinnemannin** *Sheriffi*, **George Stevensin** *Etäisten laaksojen mies* ja **John Fordin** *Mies joka ampui Liberty Valancen*, ohjaaja **Delmer Davesin** *Armoton ase* on valiokertomus miehestä, jonka on asetuttava roistoja vastaan ilman pelokkaiden kaupunkilaisten tukea. Tähtinimenä loistaa **Glenn Ford**, nyt harvinaisessa tappajarosvon roolissa. Ben Wade on saatettava 3:10 lähtevään Yuman-junaan ja vankilaan pelastamista yrittävän jengin nenien edestä.

Vastentahtoiseksi sankariksi nousee farmari Dan Evans vaarallisessa saattotehtävässään. Filmi kuuluukin näyttelijä **Van Heflinille**. Edellisen vuosikymmenen sivuosa-Oscarin voittaja pitää valkokankaalla puolensa Glenn Fordin karisman rinnalla. Heflin hahmottelee vereslihaisen rehdin miehen potretin perheenisän velvollisuuksien joutuessa ristiriitaan moraalin vaatimusten kanssa.

Armoton ase on Davesin paras western *Katkaistun nuolen* ohella ja kuuluu 1950-luvun amerikkalaisten lännenfilmien kärkikymmenikköön. **James Mangold** ohjasi kunniallisen uusversion **Russell Crowen** ja **Christian Balen** kanssa 2007, mutta se ei kestä vertailua alkuperäiseen.

Like *High Noon* by **Fred Zinnemann**, *Shane* by **George Stevens** and *The Man Who Shot Liberty Valance* by **John Ford**, *3:10 to Yuma* by director **Delmer Daves** is a choice story of a man who was to face the bad guys without help from the fearful townsfolk. The star here is **Glenn Ford**, this time in a rare role as a murderous villain. Ben Wade needs to be put onto the train at 3:10 to Yuma and on to prison, from under the noses of a gang who tries to rescue him.

Farmer Dan Evans becomes the reluctant hero of this dangerous escort mission. And indeed the film belongs to the actor **Van Heflin**. With his Oscar for best supporting role from the previous decade, the man holds his own alongside Glenn Ford's charisma. Heflin sketched out a flesh-and-blood portrait of an honest man, as the family man's duties end up in conflict with what is morally demanded.

Along with Broken Arrow, 3:10 to Yuma is the best Western that Daves made, and it belongs among the top-10 of American Westerns of the 1950s. **James Mangold** directed a respectable remake with **Russell Crowe** and **Christian Bale** in 2007, but it can't compare with the original.

- Hannu Björkbacka

ARMOTON ASE / 3:10 TO YUMA (1957)

8 GENREÄ / 8 GENRES
(WESTERN)

Delmer Daves

93 min

Englanti, tekstitys: suomi
English with Finnish subtitles

Kino Säde

su 18.10. klo 15:00
Sun October 18th, 3:00pm

RIKOSTEN PYÖRTEESSÄ / GUN CRAZY

B-elokuvan sielun omaava, mutta laadukkaasti ohjattu, tuotettu, kuvattu ja näytelty mustavalkoklassikko ei hellitä hetkeksikään. Iskevän alun monikerroksisesta lapsuudenkuvauksesta aina jalat alta potkaisevaan nuorten kapinallisten tarun loppuun, *Rikosten pyörteessä* vie katsojaa vastustamattomassa imussaan.

Rikosfilmin auteurin, **Joseph H. Lewisin** antoisa ja kuvallisesti kekseliäs 87-minuuttinen saattaa kattavalla kerronnallaan häpeään nykyiset kolmituntiset möhkäleet. Pyssysankareiden Annie Laurien ja Bartin fetisistinen asehulluus heijastaa parin välistä mielipuolista eroottista vetovoimaa.

Alkuperäisnimen *Deadly is the Female* lunastava **Peggy Cummins** tyypinvastaisena blondina femme fatalena tekee kaikkensa kiltin miehen houkuttelemiseksi pahoille teille. Henkevä ja traaginen **John Dall** aisaparina (teini-ikäistä Bartia esittää 14-vuotias **Russ Tamblyn**) tuo tarinaan kerroksia, jotka ylittävät Bonnien ja Clyden tyylisen pankkiryöstölajityypin. Psykologinen tarkkuus tekee filmistä yhtä koskettavan kuin pakotarinoista **Fritz Langin** *Karkurissa* ja **Nicholas Rayn** elokuvassa *He elävät öisin*.

With the soul of a B-movie, but with high-class direction, production, cinematography ja acting, this black-and-white classics does not let go for one moment. From the hard-hitting beginning through the multilayered depiction of childhood all the way to the leg-sweeping finale of the young rebels' tale, *Gun Crazy* keeps the viewer in its irresistible traction.

The comprehensive storytelling of crime movie auteur **Joseph H. Lewis**' generous and pictorially inventive 87-minute film brings today's three-hour lumps to shame. The fetishistic gun craziness of the shootists Annie Laurie and Bart reflects the mad erotic attraction between the couple.

Cast against type as a blonde femme fatale, **Peggy Cummins** lives up to the original title *Deadly is the Female* and does everything in her power to lure the mild-mannered man to evil ways. The spirited and tragic **John Dall** as her foil (the teenage Bart is played by 14-year old **Russ Tamblyn**) endows the story with layers that transcend the Bonnie and Clyde -style bank robbery genre. This psychological depth makes the film as touching as the on-the-run stories of **Fritz Lang**'s *You Only Live Once* and N**icholas Ray**'s *They Live by Night*.

- Hannu Björkbacka

RIKOSTEN PYÖRTEESSÄ / GUN CRAZY (1949)

8 GENREÄ / 8 GENRES
(FILM NOIR)

Joseph H. Lewis

87 min

Englanti, tekstitys: suomi ja ruotsi
English with Finnish and Swedish subtitles

Kino Säde

su 18.10. klo 16:45
Sun October 18th, 4:45pm

SALAHANKE HAVAIJILLA / BIG JIM MCLAIN

Edward Ludwigin *Salahanke Havaijilla* tuo kylmän sodan kuumalle hiekalle! Kun paikallinen ammattiliitto alkaa haiskahtaa epäilyttävältä, lähettää sankarisenaattori **Joseph McCarthy** oikean kätensä Big Jim McLainin (**John Wayne**) puhdistamaan paratiisin punaisista. Jos tämä harteikas patriootti ei kykene vetämään kommareita kumoon, niin sitten ei kukaan. Vasemmiston vainoamisen lisäksi Wäinö ehtii harrastaa myös kirjavia turismiaktiviteetteja kauniissa maisemissa ja lemmiskellä **Nancy Olsonia** republikaanin rotevin ottein.

Agenttiseikkailun ohessa yleisö saa ilmaisen oppitunnin isänmaallisuudesta paatoksellisen käsikirjoituksen polttavassa dialogissa. Me myöhemmän maailman yleisöt saamme toki myös kovaa dokumenttiarvoa omaavan aikakapselin vuosista, jolloin Amerikan oikeisto näki kommunistipirujen nostavan päätään vähän kaikkialla. Yksi asia on varma: ilman tämän elokuvan omin silmin todistamista ei elokuvanystävä voi saavuttaa täydellistä ymmärrystä John Waynen taiteesta ja toiminnasta.

Edward Ludwig's *Big Jim McLain* brings the Cold War onto hot sands! When a local trade union starts to appear suspicious, superhero senator **Joseph McCarthy** sends his right hand man Big Jim McLainin (**John Wayne**) to clean up paradise of the Reds. If this board-shouldered patriot can't whack down the Commies, nobody can. Alongside persecuting lefties, Duke manages to find time for assorted touristic activities in beautiful landscapes and make love to **Nancy Olson** with robustly Republican demeanour.

In addition to this agent adventure the audience is given a free lesson in patriotism with the fiery dialogue of the pathos-filled script. We viewers of later times also obviously receive a time-capsule full of hard documentary value of those years, when the American right wing saw the Communist devils raising their heads basically everywhere. One thing is for certain: without witnessing this film with your own eyes, it is impossible to attain a full understanding of the art and activities of John Wayne.

- Topi E. Timonen

SALAHANKE HAVAIJILLA / BIG JIM MCLAIN (1952)

KYVÄN MAUN TUOLLA PUOLEN
BEYOND GOOD TASTE

Edward Ludwig

77 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Kino Säde 2

to 15.10. klo 21:00
Thu October 15th, 9:00pm

VIHREÄT BARETIT / THE GREEN BERETS

John Wayne ei koskaan muuttunut, ainoastaan maailma hänen ympärillään muuttui. 1950-luku oli tuottanut runsain määrin rempseää ja ajan hermolla ollutta jenkkipatriotismia Korean sodasta, joten mikä jottei samaa kamaa olisi kymmentä–viittätoista vuotta myöhemmin voinut suoltaa myös uusimmasta ristiretkestä kommunismia vastaan? Kompromissittomalla taantumushenkisyydellään ja suorastaan eeppisellä mauttomuudellaan jyräävä *Vihreät baretit* oli ainoa sodan aikana valmistunut Hollywood-spektaakkeli joka käsitteli Vietnamin operaatiota suoraan, verhoutumatta allegorioiden taakse.

Waynen toinen ja viimeiseksi jäänyt ohjaustyö on suomalaisittain erityisen mielenkiintoinen tapaus, sillä se perustuu löyhästi Larry Thornen alias **Lauri Törnin** edesottamuksiin Yhdysvaltain erikoisjoukkojen riveissä. Tuoreeltaan kriitikkojen yksimielisesti tuomitsema elokuva näyttäytyy nykyään dynaamisena ja ohittamattomana aikakapselina kaikille niille jermuviihteen ystäville, joihin *Kauriinmetsästäjien* ja **Coppolan** amerikkalainen itsesääli ei uppoa.

John Wayne never changed, only the world around him did. The 1950s had produced a good amount of rambunctious and timely US patriotism around the Korean War, so why not churn out the same stuff 10–15 years later about the latest crusade against Communism? With uncompromising reactionary spirit and in downright epic bad taste, *The Green Berets* was the only spectacular Hollywood production made during the war that portrayed the operation in Vietnam directly, without veiling itself behind allegory.

Wayne's second and final directorial is particularly interesting from a Finnish point of view, seeing as it's loosely based on the activities of Larry Thorne alias **Lauri Törni** in the ranks of the US Special Forces. Unanimously panned by critics on release, the film now appears to be a dynamic and unmissable time-capsule for all friends of G.I. entertainment, who remain unimpressed by the American self-pity á la *The Deer Hunter* and **Coppola**.

- Petteri Kalliomäki

VIHREÄT BARETIT / THE GREEN BERETS (1968)

KYVÄN MAUN TUOLLA PUOLEN
BEYOND GOOD TASTE

John Wayne & Ray Kellogg

120 min

Englanti, tekstitys: suomi ja ruotsi
English with Finnish and Swedish subtitles

Kino Säde

pe 16.10. klo 17:30
Fri October 16th, 5:30pm

THE CONQUEROR: HOLLYWOOD FALLOUT

John Waynen tähdittämä T*he Conqueror* (1955) lasketaan melko yksimielisesti yhdeksi elokuvamaailman suurimmista fiaskoista. Se, kuinka suuresta ja traagisesta katastrofista todella onkaan kyse, kirkastuu vuonna 2023 valmistuneessa dokumentissa *The Conqueror: Hollywood Fallout*.

William Nunezin ohjaamassa dokumentissa taustoitetaan, kuinka 1950-luvulla elokuva-ala koki olevansa ahdingossa television viedessä yleisöjä. Ehkäpä tässä tunnelmassa ohjaaja **Dick Powell** ja tuottaja **Howard Hughes** lähtivät toteuttamaan suuruudenhullua ja riskialtista jättiläistuotantoansa, johon John Wayne päätyi epäluontevaan rooliin **Tšingis-kaaniksi**. Dokumentissa monipäinen joukko ihmisiä – paikallisista asukkaista John Waynen **Patrick**-poikaan – kuljettaa muisteloillaan surkeiden sattumusten sarjaa kohti traagisia käänteitä. Kun yli 200-päisen kuvausryhmän jäsenet alkoivat joidenkin vuosien päästä saada joukoittain syöpädiagnooseja, osattiin vetää yhteys *The Conquerorin* kuvauspaikan läheisyydessä tapahtuneisiin ydinasetesteihin. Altistuminen radioaktiiviselle säteilylle oli kiistatonta – tuottaja Hughes jopa kuljetutti kymmeniä tonneja säteilylle altistunutta hiekkaa kuvauspaikalta Hollywoodiin – mutta seurauksia on vaikea tunnustaa ja vastuuta kantaa. *The Conqueror: Hollywood Fallout* nostaa esiin toinen toistaan ällistyttävämpiä tapahtumaketjuja ja taustoja yhdestä elokuvahistorian suurimmista katastrofeista.

Starring **John Wayne**, *The Conqueror* (1955) is quite unanimously considered one of the biggest fiascos in the world of cinema. How big and tragic a disaster it actually was is made clear in the 2023 documentary *The Conqueror: Hollywood Fallout*.

Directed by **William Nunez**, the documentary explains how in the 1950 the film industry felt existentially threatened as audiences moved to television. Perhaps in this mindset director **Dick Powell** and produce **Howard Hughes** took up their megalomaniac and risk-prone giant production, with John Wayne ending up in the unlikely role of **Genghis Khan**. In the documentary a large cast of people – from local citizens to John Wayne's son, **Patrick** – relate their reminiscences which lead the series of misfortunes towards truly tragic turns. When a few years later members of the over 200-strong crew started getting cancer diagnoses *en masse*, the connection was made with the nuclear tests that had taken place near the locations of *The Conqueror*. The exposure to radioactivity was undeniable – producer Hughes even had tens of tonnes of irradiated sand transported from the location over to Hollywood – but the consequences are difficult to admit, the responsibility hard to bear. With one astounding series of events after another, *The Conqueror: Hollywood Fallout* brings out the backstory of one of film history's biggest disasters.

- Pinja Mustajoki

THE CONQUEROR: HOLLYWOOD FALLOUT (2023)

HYVÄN MAUN TUOLLA PUOLEN
BEYOND GOOD TASTE

William Nunez

116 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Kino Säde 2

la 17.10. klo 16:00
Sat October 17th, 4:00pm

VALLOITTAJA / THE CONQUEROR

John Waynen roolittaminen mongoliruhtinas Tšingis-kaaniksi on Hollywoodin historian unohtumattomia hetkiä. Suuren lännenmiehen muuntautuminen idän suurmieheksi on aikain saatossa herättänyt ihailun lisäksi myös irvailua, mutta kerrankin vanha kliseinen julistus pitää hämmästyttävän tiukasti paikkansa: tällaisia elokuvia ei enää tehdä. **Dick Powellin** luotsaama suurtuotanto kuvaa Temujinin nousua mongoliheimojen johtoon ja hänen vaikeaa suhdettaan tataariprinsessa Bortain (**Susan Hayward**) kanssa, jonka tämä ensin ryöstää ja lopulta hurmaa. Visuaalisesti vaikuttava seikkailu vangitsee vanhan maailman vaarallisen lumon. Vaikuttavien action-kohtausten lisäksi myös sukupuolten välinen sota, yksi Waynen tuotannon toistuvista teemoista, kipinöi vaikuttavasti pääparin psykologisessa painissa. Jos Wäinö näyttää hivenen hassulta mongoliviiksissään, antaa Susan Haywardin seksikäs läsnäolo tämän kaiken anteeksi. Tätä varten elokuvissa on värit!

The casting of **John Wayne** in the role of Mongol ruler Genghis Khan is one of the great unforgettable Hollywood moments. The great Westerner transforming into an Eastern hero has over the years given rise to ridicule as well as admiration, but for once the old clichéd statement is applicable with amazing accuracy: they don't make movies like this anymore. Helmed by **Dick Powell**, this grand production depicts Temujin's rise to leadership of the Mongol tribes and his difficult relationship with the Tatar princess Bortai (**Susan Hayward**), whom he first abducts and finally charms. The visually impressive adventure captures the dangerous allure of the ancient world. In addition to effective action scenes, the war between the sexes – one of the recurring themes in Wayne's oeuvre – sparks fire in the psychological wrestling between the leads. And if Duke looks a tiny bit silly in his Mongol moustache, Susan Hayward's sexy presence makes up for it all. This is why movies have colours!

- Topi E. Timonen

VALLOITTAJA / THE CONQUEROR (1955)

HYVÄN MAUN TUOLLA PUOLEN
BEYOND GOOD TASTE

Dick Powell

102 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Kino Säde

la 17.10. klo 22:15
Sat October 17th, 10:15pm
Vapaa pääsy / Free entrance

VAN GOGH

Yksi niin suurta yleisöä kuin muita taiteentekijöitäkin eniten innostaneista taiteilijoista lienee **Vincent van Gogh**, johon liittyvät anekdootit ovat tunnettuudeltaan sitä luokkaa, että niitä voi suurin piirtein samalla todennäköisyydellä kuulla Ateneumin kahvilassa kuin lähiöbaarin nurkkapöydässä tai Onnibussissa. Korvanleikkuineen ja yhdentaulunmyymisineen Van Goghia on myös mystifioitu enemmän kuin laki sallii.

Jotain myyttisen neromyytin uusvalannasta kertoo esimerkiksi se, että suurta näkijää on 2000-luvulla kuvattu yhtä pidäkkeettömästi hömppäsarja Doctor Whossa kuin **Julian Schnabelin** visuaalisessa ilotteluelokuvassakin.

Maurice Pialat tekee ja näkee toisin. Pialat riisuu myyttiä ja kliseitä, kuorii Van Goghista kauhtaa ja tekee todeksi taiteilijan ympäristön, taiteilijan maiseman, todellisen Vincentin, joka syö, elää ja hengittää. Myös elokuvan pitkän keston unohtaa, kun antautuu kuvien ja Ranskan maaseudun syleilyyn.

One of the most inspiring artists for both the audience and other makers or artworks has to be **Vincent van Gogh**, a subject of anecdotes so well-known, that one can hear them with about the same probability in an art museum café as in the corner-table of a neighbourhood pub or on the intercity bus. With his severed ear and one sold painting, Van Gogh has also been mystified beyond all common sense.

One telling example that says something about the recasting of the genius myth is the fact that the great visionary has been depicted with comparable extravagance in the entertainment series Doctor Who as well as in **Julian Schnabel**'s visually exuberant film.

Maurice Pialat sees and does differently. Pialat dismantles the myth and the clichés, peels the patina off Van Gogh and gives reality to the artist's environments, his landscape, the real Vincent who eats, lives, breathes. The long duration of the film is also easy to forget by surrendering to the embrace of the images and the French countryside.

- Niilo Rantala

VAN GOGH (1991)

INSTITUT FRANÇAIS

VINCENT VAN GOGH

Maurice Pialat

159 min

Ranska, tekstitys: suomi
French with Finnish subtitles

Kino Säde

to 15.10. klo 13:00
Thu October 15th, 1:00pm

VINCENT THE DUTCHMAN + VAN GOGH

Mai Zetterling (1925-1994) aloitti ohjaajana 1960-luvun alussa BBC:llä, asuttuaan Englannissa jo toistakymmentä vuotta näyttelijäntöitä tehden: seuraavina vuosina hän ohjasi sarjan uraauurtavia ja rajojarikkovia teatterielokuvia, joista viimeinen (*Flickorna*, 1968) aiheutti niin suuren kansainvälisen skandaalin, ettei hän saanut enää projektejaan tuotantoon. Niinpä hän palasi juurilleen – BBC:lle, jonka kunnianhimoisten taidedokumenttien *Omnibus*-sarjaan (jossa mm. **Ken Russell** oli työskennellyt) hän valmisti vuonna 1971 tämän erikoisen pikku elokuvan, jossa mm. lukuisista Hammer-kauhuelokuvista tuttu **Michael Gough** valmistautuu esittämään **Vincent van Goghia**. Goughin kertojanääni säestää elokuvallista matkaa halki Euroopan, pohdiskellen van Goghin elämää sekä taiteen ja näyttelemisen kysymyksiä. Näyttelijä uppoaa asteittain taiteilijan rooliin matkan edetessä vääjäämättä kohti tämän elämän tunnettuja traagisia käänteitä. Väliin Zetterling leikkaa vapaan kekseliäästi mm. nykytaiteilijoiden työskentelyä ja dokumentaarista materiaalia matkan varrelta. Tämä yhden viime vuosisadan suurimpiin kuuluvan elokuvantekijän miltei tuntematon merkkiteos näyttää valitettavasti säilyneen vain digitaalisena kopiona (jonka lainaamisesta lämpimästi kiitämme elokuvaaja **John Bulmeria**).

Näytöksen alkukuvana nähdään 16 mm:n filmikopiona **Alain Resnais**'n Oscar-palkittu lyhytelokuva *Van Gogh* (1948).

Mai Zetterling (1925-1994) started directing in the early 1960s at BBC, after having lived in England for well over a decade, acting in films: in the coming years she directed a series of trailblazing and envelope-pushing feature films, the last of which (*Flickorna*, 1968) caused an international scandal of such magnitude that she was unable to get any further projects off the ground. So she returned to her roots – to the BBC, for whose *Omnibus* series of ambitious arts documentaries (where among others **Ken Russell** had just been working) she made in 1971 this curious little film, where Hammer-horror regular **Michael Gough** is preparing to play **Vincent van Gogh**. Gough's voiceover accompanies a cinematic journey through Europe, pondering on van Gogh's life as well as questions of art and acting. The actor sinks gradually into the role of the artist as the journey proceeds inevitably towards the well-known tragic turns of his life. With free invention Zetterling intercuts for example contemporary artists working in their studios and documentary footage from along the trip. This notable but almost unknown work by one of last century's greatest filmmakers unfortunately only seems to survive in a digital copy (for whose loan we warmly thank cinematographer **John Bulmer**).

The screening is prefaced with **Alain Resnais**' Academy Award -winning short film *Van Gogh* (1948) projected from a 16mm film copy.

- HT Nuotio

VINCENT THE DUTCHMAN (1972)
VAN GOGH (1948)

VINCENT VAN GOGH

TELEVISIOELOKUVAT
TV-FILMS

Mai Zetterling / Alain Resnais

77 min

Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles
Ranska, tekstitys: suomi
French with Finnish subtitles

Serlachius Pääkonttori
Serlachius Headquarters

pe 16.10. klo 12:00
Fri October 16th, 12:00am

VAN GOGH – DER WEG NACH COURRIÈRES

Tämänvuotisen **Vincent van Gogh** -esityssarjamme useampiakin nimekkeitä yhdistävä vuoropuhelu tai vastakkainasettelu menneisyyden ja tulevaisuuden (tai siis siinä elävien ihmisten nykyhetken) välillä on ehkä pelkistetyimmillään näkyvillä tässä dokumentaristipari **Christoph Hübnerin** ja **Gabriele Vossin** elokuvassa, joka perustuu van Goghin kuuluisiin (ja luonnollisesti sarjan muissakin elokuvissa esiintyviin) kirjeisiin taidekauppiaana toimineelle veljelleen **Theolle**. Näistä yli kuudestasadasta säilyneestä kirjeestä (vastaukset eivät ole säilyneet) elokuvantekijät valikoivat parisenkymmentä, taiteilijan elämän vähemmän tunnetuilta tai ainakin vähemmän mytologisoiduilta varhaisilta vuosilta välillä 1878 (jolloin hän toimi lähetyssaarnaajana belgialaisessa Borinagen kaivoskylässä) ja 1885 (jolloin hän lähti Pariisiin) välille. Heidän yksinkertaisuudessaan nerokas ideansa on jättää elokuvansa rakenne kokonaan näiden kirjeiden varaan ja matkata kameroineen – hieman yli sata vuotta myöhemmin – niiden maisemien läpi, joissa van Gogh niitä kirjoittaessaan asui. Ääniraidalla kuultavat kirjeet ja kameran taltioimat näkymät synnyttävät historiallisen kaksoisvalotuksen, joka saa pohtimaan, missä määrin mikään loppujen lopuksi muuttuu.

The common thread of many title in our this year's **Vincent van Gogh** -series, the dialogue between the past and the future (meaning the present for the people who happen to live in it) appears perhaps at its most basic in this work by documentary filmmaker couple **Christoph Hübner** and **Gabriele Voss**, which is based on the famous letters (appearing in several other films in the series) by van Gogh to his brother, the arts dealer **Theo**. From the over 600 surviving letters (the replies do not survive) the filmmakers selected a little over twenty, all out of the artist's lesser known or at least lesser mythologized earlier years from 1878 (when he worked as a missionary in the Belgian mining town of Borinage) to 1885 (when he left for Paris). Their simple and brilliant idea is to base the structure of their film entirely on these letters and travel with their camera – a little over a 100 years later – through the landscapes where van Gogh was dwelling while writing them. The letters on the soundtrack and the views on the camera create a historical double exposure that makes one wonder: to what extent do things ever really change?

- HT Nuotio

VAN GOGH – DER WEG NACH COURRIÈRES (1989)

VINCENT VAN GOGH

Christoph Hübner & Gabriele Voss

93 min

Saksa, tekstitys: englanti
German with English subtitles

Serlachius Pääkonttori
Serlachius Headquarters

pe 16.10. klo 15:30
Fri October 16th, 3:30pm

BESUCH BEI VAN GOGH

Omintakeisuus: aina hyvä lähtökohta taiteelle. Muuan nainen elää 2200-luvun ummehtuneeksi asti säädellyssä teknokratiassa. Mystinen ”tomutauti” jyllää ja ystävät kuolevat ympäriltä. Kuljetaan liki 10 minuuttia futuristisesta tilasta toiseen, ennen kuin alkutekstit vahvistavat, että kyllä, tämä on elokuva **Vincent van Goghista**.

Mikä tämän tekee mahdolliseksi? Aikakone, tietenkin! Siitä ”vierailu van Goghin luona”.

Horst Seemann (1937-2000) teki viitisentoista elokuvaa, jotka eivät ole jättäneet montaa mainintaa elokuvan aikakirjoihin. Mukana on rikoselokuvia, mutta myös **Beethoven**-tutkielma. Scifi-elokuva van Goghista on Seemannin kolmanneksi viimeinen ja niin kunnianhimoinen, että ohjaaja sävelsi siihen musiikinkin itse kuin **John Carpenter** konsanaan.

Muillekin kuin van Gogh -intoilijoille tämä kuriositeetti tarjoaa kaikessa vilpittömyydessään yllättäviä nautintoja – ja kun itäsaksalainen hollantilaismaalari angstaa mesenaateilleen itäsaksaksi, ei voi olla ajattelematta, miksei Suomessakin voitaisi filmata suomalainen van Gogh...

Originality: always a good starting point for art. A woman lives in a technocratic society in the 23rd society, regulated to the point of staleness. A mysterious “dust disease” is doing the rounds and friends are dying around her. Nearly ten minutes of wandering from one futuristic space from another go by before the opening credits confirm that yes, this is a movie about **Vincent van Gogh**.

What makes this possible? A time machine, naturally! Hence “a visit at Van Gogh’s”.

Horst Seemann (1937–2000) made about fifteen films which haven’t left many marks in the annals of cinema. The filmography includes crime movies, but also a **Beethoven** study. This sci-fi film about van Gogh was Seemann’s antepenultimate film and so ambitious, that the director even composed its music himself, in the manner of **John Carpenter**.

In all its sincerity, this curiosity offers surprising pleasures, and not only to van Gogh enthusiasts – and when an East German Dutch painter vents his angst on his patrons in Eastern German, one can’t help thinking, why couldn’t a Finnish van Gogh be filmed in Finland as well...

- Anton Asikainen

BESUCH BEI VAN GOGH (1985)

VINCENT VAN GOGH

Horst Seemann

101 min

Saksa, tekstitys: englanti
German with English subtitles

Kino Säde

la 17.10. klo 20:30
Sat October 17th, 8:30pm

VINCENT JA MINÄ / VINCENT AND ME / VINCENT ET MOI

Omintakeisuus: aina hyvä lähtökohta taiteelle. Muuan nainen elää 2200-luvun ummehtuneeksi asti säädellyssä teknokratiassa. Mystinen ”tomutauti” jyllää ja ystävät kuolevat ympäriltä. Kuljetaan liki 10 minuuttia futuristisesta tilasta toiseen, ennen kuin alkutekstit vahvistavat, että kyllä, tämä on elokuva **Vincent van Goghista**.

Mikä tämän tekee mahdolliseksi? Aikakone, tietenkin! Siitä ”vierailu van Goghin luona”.

Horst Seemann (1937-2000) teki viitisentoista elokuvaa, jotka eivät ole jättäneet montaa mainintaa elokuvan aikakirjoihin. Mukana on rikoselokuvia, mutta myös **Beethoven**-tutkielma. Scifi-elokuva van Goghista on Seemannin kolmanneksi viimeinen ja niin kunnianhimoinen, että ohjaaja sävelsi siihen musiikinkin itse kuin **John Carpenter** konsanaan.

Muillekin kuin van Gogh -intoilijoille tämä kuriositeetti tarjoaa kaikessa vilpittömyydessään yllättäviä nautintoja – ja kun itäsaksalainen hollantilaismaalari angstaa mesenaateilleen itäsaksaksi, ei voi olla ajattelematta, miksei Suomessakin voitaisi filmata suomalainen van Gogh...

Originality: always a good starting point for art. A woman lives in a technocratic society in the 23rd society, regulated to the point of staleness. A mysterious “dust disease” is doing the rounds and friends are dying around her. Nearly ten minutes of wandering from one futuristic space from another go by before the opening credits confirm that yes, this is a movie about **Vincent van Gogh**.

What makes this possible? A time machine, naturally! Hence “a visit at Van Gogh’s”.

Horst Seemann (1937–2000) made about fifteen films which haven’t left many marks in the annals of cinema. The filmography includes crime movies, but also a **Beethoven** study. This sci-fi film about van Gogh was Seemann’s antepenultimate film and so ambitious, that the director even composed its music himself, in the manner of **John Carpenter**.

In all its sincerity, this curiosity offers surprising pleasures, and not only to van Gogh enthusiasts – and when an East German Dutch painter vents his angst on his patrons in Eastern German, one can’t help thinking, why couldn’t a Finnish van Gogh be filmed in Finland as well...

- Anton Asikainen

VINCENT JA MINÄ / VINCENT AND ME / VINCENT ET MOI (1990)

VINCENT VAN GOGH

Michael Rubbo

100 min

Englanti, tekstitys: suomi
English with Finnish subtitles

Kino Säde

su 18.10. klo 13:00
Sun October 18th, 1:00pm

KEHVELIT

Ohjaaja **Matti Ijästä** on muisteltu monesti retroin ja uusintaesityksin, mutta yksi hänen saavutuksistaan on jäänyt aina varsin pimentoon.

1980-luvun lapset sen kyllä muistavat, ainakin yksi heistä. Jouluna 1981 ensiesitetty *Kehvelit* toi omalaatuista taikaa juhlan keskelle. Kahden variksenpelättimen kautta tarkasteltuna maailma näytti toiselta.

Merkillisissä pääosissa nähdään **Heikki Kinnunen** ja **Sulevi Peltola** – kaksikko, jota ehkä nykynäkökulmasta ei heti osaisi yhdistää toisiinsa.

Rosoisessa raakkuvuudessaan *Kehvelit* on leuat loksauttava osoitus siitä, kuinka mielikuvitusrikasta ja tasokasta Ylen lastenohjelmatuotanto 1970- ja 80-luvuilla oli. Se muistuttaa, kuinka lapselle voi kertoa aikuisista teemoista ilman höpinää. *Kehvelit* on malliesimerkki historiasta, joka ei mahdu Ylen 100-vuotisjuhlien viralliseen ohjelmaan – Taidekaupunki korjaa asian.

Director **Matti Ijäs** has received many retrospectives and reruns, but one of his accomplishments has always remained highly obscure.

Children of the 1980s do remember it though, at least one of them does. First broadcast on Christmas Day, 1981, *Kehvelit* brought an original kind of magic into the middle of the festive season. Seen through the eyes of two scarecrows, the world appeared different.

The curious lead roles are played by **Heikki Kinnunen** and **Sulevi Peltola** – a duo, who from today's perspective would not perhaps immediately be connected to each other.

In all its gritty croakiness, *Kehvelit* is a jaw-dropping testament to how rich in imagination and high in quality the production of children's programmes at the Finnish Broadcasting Company (Yle) was in the 1970s and '80s. It reminds us, how adult themes can be conveyed to children without babbling. *Kehvelit* is a model example of a history that the official programme of Yle's 100th anniversary year has no time for – Art Town corrects this state of affairs.

- Lysti Manni

KEHVELIT (1981)

HEIKKI KINNUNEN 80 v.
HEIKKI KINNUNEN 80 yrs.

TELEVISIOELOKUVAT
TV-FILMS

Matti Ijäs

213 min

Suomi, ei tekstitystä
Finnish, no subtitles

Serlachius Pääkonttori
Serlachius Headquarters

to 15.10. klo 12:00
Thu October 15th, 12:00am

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Heikki Kinnunen

REGINA JA MIEHET / REGINA AND MEN

Anssi Mänttärin legendaarisen Korvenheimo-trilogian keskimmäinen osa on omistettu Erica Jungille. Tämä riittää hyvin esittelyksi ja syyksi lompsia suoraa päätä cinemaan. Varmemmaksi vakuudeksi voimme todeta, että elokuva kuvattiin viidessä päivässä, ja että se on kestänyt ajankuvana paremmin kuin 90% aikalaisistaan: leffa suorastaan haisee 80-luvulle.

Mänttäri ei ole koskaan livennyt liian kauaksi ikuisuusaiheista: nokkelaan kehärakenteeseen perustuvassa tarinassa **Rea Mauranen** hahmottaa ihon alle menevästi sietämätöntä toimittajaa, johon mm. **Heikki Kinnunen**, **Matti Pellonpää** ja **Jörn Donner** joutuvat ottamaan (ei välttämättä Reginan) miehinä perspektiiviä. Simppeli kysymys ”Soitat sä pianoa?” kasvaa peräti ihmisyyden mittatikuksi.

Tässä nähtävää Helsinkiäkään ei enää ole, jokin on neljässä vuosikymmenessä joutunut hukkaan. Siksi ”Reginalla” on arvonsa dokumenttinakin. Herkulliset tyypit ja salavihkainen huumori ovat bonusta: edes ”Erica Jung” ei ole todellinen, kuten ei Korvenheimokaan.

The middle installment in **Anssi Mänttäri**'s legendary Korvenheimo Trilogy is dedicated to Erica Jung. That's all the introduction necessary and enough reason to head to the cinema straight away. For further proof we might mention that the film was shot in five days, and that it has endured as a period piece better than 90% of its contemporaries: this film positively stinks of the 1980s.

Mänttäri never strayed too far from the eternal subjects: in the story, based on a cleverly circular structure, **Rea Mauranen** gets under the skin with her portrayal of an unbearable reporter, whom among others **Heikki Kinnunen**, **Matti Pellonpää** and **Jörn Donner** have to adjust their perspective to as (not necessarily Regina's) men. The simple question “you play the piano?” grows into nothing less than a yardstick of humanity.

The Helsinki seen here doesn't exist any longer either, something has been lost in the past four decades. This Regina has its documentary values as well. The delectable characters and the sly humour come as a bonus: even “Erica Jung” is not real, and neither is Korvenheimo.

- Anton Asikainen

REGINA JA MIEHET / REGINA AND MEN (1983)

HEIKKI KINNUNEN 80 v.
HEIKKI KINNUNEN 80 yrs.

Suvi-Marja Korvenheimo
(= Anssi Mänttäri)

78 min

Suomi, tekstitys: englanti
Finnish with English subtitles

Kino Säde

pe 16.10. klo 22:00
Fri October 16th, 10:00pm

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Anssi Mänttäri

ANNABEL LEE

Keski-ikäistyminen ja vanheneminen ovat ydin-**Mänttäriä**. Tällä kertaa **Kari Heiskanen** saa kunnian henkilöidä teeman variaatiota, missä kipeää eroaan kaljatuopilla lääkitsevä pikkuporvari saa kuulla exästään järisyttäviä uutisia. Puheliaan tv-elokuvan varsinainen nähtävyys on kuitenkin **Erkki Saarela**: Mänttäri on kirjoittanut monologin mestarille 7-8 neljännen seinän rikkovaa tyyppiä, joista Saarela loihtii ihmeen moniulotteisia otuksia. Hulluhan se, joka tätä ei halua nähdä.

Ehkäpä *Annabel Leen* konventioita rikkova kerronta heijastelee Mänttärin elokuvia kautta linjan yhdistävää käsitystä keski-iästä ihmisen sekavimpana vaiheena - joka silti on myös ensimmäinen vakavan tilinteon aika. Tilinteostahan on kyse **Edgar Allan Poen** runoklassikossakin, johon tämä näytelmä tyylikkäästi päättyy.

Aging and approaching midlife are core **Mänttäri** themes. This time **Kari Heiskanen** has the honour of personifying a variation on the theme as a petty bourgeoisie medicating his hurtful divorce with a glass of beer, when he hears earth-shaking news about his ex. The real attraction of this talkative TV film however is **Erkki Saarela**: Mänttäri has written for him seven or eight fourth-wall-breaking characters, out of whom the master of monologue conjured wonderfully multidimensional beings. You have to be crazy not to want to see this.

Perhaps the convention-shattering narration of *Annabel Lee* reflects the idea, running through all of Mänttäri's films, of the midlife years as the most confused period of a human being's life – while also being the occasion for the first serious reckoning. Reckoning being also the subject of **Edgar Allan Poe**'s classic poem, which closes this play in style.

- Anton Asikainen

ANNABEL LEE (1990)

ERKKI SAARELA 80 v.
ERKKI SAARELA 80 yrs.

TELEVISIOELOKUVAT
TV-FILMS

Anssi Mänttäri

58 min

Suomi, ei tekstitystä
Finnish, no subtitles

Serlachius Pääkonttori
Serlachius Headquarters

su 18.10. klo 14:30
Sun October 18th, 2:30am

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Erkki Saarela,
Anssi Mänttäri

LYHYTELOKUVIA: SUOMI-JAZZ 100 VUOTTA

Suomalaisen jazzmusiikin tarina lasketaan virallisesti alkavaksi siitä, kun höyrylaiva S/S Andania saapui Helsinkiin kesällä 1926 – tai tarkalleen siitä, kun aluksen yhtyeen soittokunnan muutamien jäsenien perustama, 19-vuotiaan saksofonisti **Tommy Tuomikosken** (1907-1937) luotsaama Andania American Jazz-Band esiintyi ravintola Oopperakellarissa. Taidekaupungin elokuvajuhlat liittyy tämän tapauksen satavuotisjuhlintaan esittämällä sarjan kotimaisia jazz-aiheisia lyhytelokuvia menneiltä vuosikymmeniltä, joiden sekä musiikillinen että elokuvallinen tyyliskaala ulottuu perinteisestä moderniin. Näytöksen aloittaa kaksi suomalaisen elokuvan ykköskuvaajiin kuuluneen **Osmo Harkimon** omaa ohjausta: Helsingin Albertinkatu 20:ssä sijainneessa legendaarisessa jazzklubi Old Housessa (tai "Mäyränkolossa") kuvattu *Jazzia vanhassa talossa* (1961) sekä Lauttasaaren vesitornissa kuvattu lyhyt kokeellinen tanssielokuva *Opus H^2O* (1962). **Erkko Kivikosken** samana vuonna ohjaama *EP-X-503* kuvaa **Pentti Lasasen** yhtyettä levynteossa Helsingin Kulttuuritalolla, jonka jälkeen Fennada-Filmin animaattorien **Martti Utriaisen** ja **Sauli Rantamäen** *Kivimies* (1964) leikkelee pääkaupungin katukuvasta pienimuotoisen leikkisän, jazzklubille päätyvän kaupunkisinfonian (molemmat elokuvat leikkasi viime vuonna edesmennyt mestari **Juho Gartz**). Näytöksen lopuksi nähdään aiemmin vain Mäntän Kuvataideviikkojen kesällä 2026 Kino Säteessä järjestämässä lyhytelokuvanäytöksessä esitetty *Edward Vesala – Percussionist* (1973/2026), **Philip von Knorringin** jäämistöstä löytyneestä mykästä filmimateriaalista **Petri Kuljuntaustan** rekonstruoimalla ääniraidalla varustettu muotokuva suomalaisen modernin jazzin suurmiehestä studiossa.

The story of Finnish jazz in officially considered to begin from the arrival of steamboat S/S Andania to Helsinki in the summer of 1926 – or more precisely from the moment when the Andania American Jazz-Band, formed by members of the ship's orchestra and led by 19-year old saxophonist **Tommy Tuomikoski** (1907-1937) performed in the restaurant Oopperakellari. The Art Town Film Festival joins in the 100th anniversary celebrations of this event by presenting a series of Finnish short film from the past decades, whose both musical and filmic style ranges from the traditional to the modern. The screening is opened by works directed by Finnish top cinematographer **Osmo Harkimo**: *Old House Jazz* (1961), shot in the legendary Helsinki jazz club Old House (aka "The Badger's Nest"), and the short experimental dance film *Opus H^2O* (1962) shot in the Lauttasaari water tower. **Erkko Kivikoski**'s *EP-X-503* from the same year documents **Pentti Lasanen**'s band cutting a record at the Helsinki House of Culture, and is followed by *Kivimies* (1964), a playful mini-city symphony ending up in a jazz club, made by Fennada-Filmi's animators **Martti Utriainen** and **Sauli Rantamäki** (both two films were edited by the recently departed master **Juho Gartz**). Topping up the screening is *Edward Vesala – Percussionist* (1973/2026), a recording studio portrait of the titular modern jazz giant constructed out of silent film material discovered in the late **Philip von Knorring**'s archives with a reconstructed soundtrack by **Petri Kuljuntausta**, previously only seen in Mänttä Art Festival's short film screening in Kino Säde in the summer of 2026.

- HT Nuotio

LYHYTELOKUVIA: SUOMI-JAZZ 100 VUOTTA

JAZZ SUOMI 100
JAZZ FINLAND 100

JAZZ SUOMI 100

Eri ohjaajia

yht. / total 75 min

Ei dialogia
No dialogue

Serlachius Pääkonttori
Serlachius Headquarters

la 17.10. klo 13:15
Sat October 17th, 1:15pm

WHAT IS THIS? EERO KOIVISTOINEN JA MUSIIKKI + JATSIT

Anssi Mänttärin muotokuva saksofonisti-säveltäjä **Eero Koivistoisesta** välittää vajaassa tunnissa kelpo kuvan jazzin lisäksi mm. poplauluja, elokuvamusiikkia ja kuoroteoksia säveltäneen kohteensa monipuolisesta muusikkoudesta, huimasta tuotteliaisuudesta (omin sanoin: ”kun paljon ampuu, niin joskus osuu”) ja kansainvälisestä urasta, joka on kuljettanut hänet synnyinpaikastaan Kotkasta ympäri maailman. Runsaalla arkistomateriaalilla ryydidetyssä dokumentissa kuullaan Koivistoisen omien mietteiden lisäksi monien kotimaisten ja kansainvälistenkin kollegoiden todistuksia. Paljon aikaa vietetään 2000-luvulla Koivistoiselle yhä tärkeämmäksi käyneessä Afrikassa: lopuksi palataan Suomeen, helsinkiläisen jazzklubin lavalle, jossa Koivistoisen yhtye yhdessä senegalilaisten mestarirumpalien kanssa esittää suomalaisen kansansävelmän *Paimensoitto*, Mänttärin leikatessa musiikin päälle kuvamontaasia Afrikan-reissuilta, kuin muistuttaakseen mistä kaikki on lähtöisin.

Koivistoinen on keskeisessä osassa myös **Lasse Keson** mainiossa tv-elokuvassa *Jatsit* (2000), jossa ajatuksia soittamisesta ja soittoa kuullaan todelliselta suomalaisen jazzin tähtiketjulta: mukana jameissa ovat mm. **Juhani Aaltonen**, **Claes Andersson**, **Raoul Björkenheim**, **Iro Haarla**, **Jenny Robson**, **Jone Takamäki**, **Jukkis Uotila** sekä varsinaiset vanhemmat valtiomiehet **Erik Lindström** ja **Goony Strömmer**.

Anssi Mänttäri’s portrait of saxophone player and composer **Eero Koivistoinen** manages to convey in less than an hour a decent picture of his multifaceted musicianship (ranging from jazz to pop songs, film music and choral works), wild productivity (in his own words: “if you shoot enough, you sometimes hit”) and international career, which has taken him around the world from his native Kotka. In this documentary riddled with generous archival material we hear Koivistoinen’s own musings as well as testimonies from Finnish and international colleagues. Plenty of time is spent on Africa, a continent that grew more and more important to Koivistoinen during the 2000s: finally we return to Finland, to the stage of a Helsinki jazz club, where Koivistoinen’s band together with Senegalese master drummers play the Finnish traditional *Paimensoitto*, while Mänttäri superimposes a montage of footage from travels in Africa, as if to remind us where it all began.

Koivistoinen is centrally featured also in **Lasse Keso**’s brilliant TV work *Jatsit* (2000), which lets us hear thoughts about playing and playing itself from a veritable all-star lineup of Finnish jazz: sitting in are among others **Juhani Aaltonen**, **Claes Andersson**, **Raoul Björkenheim**, **Iro Haarla**, **Jenny Robson**, **Jone Takamäki**, **Jukkis Uotila**, as well as two elder statesmen, **Erik Lindström** and **Goony Strömmer**.

- HT Nuotio

WHAT IS THIS? EERO KOIVISTOINEN JA MUSIIKKI (2008) + JATSIT (2000)

EERO KOIVISTOINEN 80 v.
EERO KOIVISTOINEN 80 yrs.

JAZZ SUOMI 100
JAZZ FINLAND 100

TELEVISIOELOKUVAT
TV-FILMS

Anssi Mänttäri / Lasse Keso

56 min + 58 min

Suomi, tekstitys: englanti
Finnish with English subtitles
Englanti, ei tekstitystä
English, no subtitles

Serlachius Pääkonttori
Serlachius Headquarters

la 17.10. klo 15:00
Sat October 17th, 3:00pm

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Eero Koivistoinen,
Anssi Mänttäri

TAKIAISPALLO

Television parissa jo 60-luvulla ansioitunut **Veli-Matti Saikkonen** teki teatterielokuva-debyyttinsä *Takiaispallossa*, joka lukeutuu aikansa pistävimpiin tutkimuksiin sukupolvien välisestä kuilusta ja uuden aikakauden tuomasta kulttuurisesta murroksesta. Tehtaanjohtaja Aaro Saarinen (**Tapio Hämäläinen** harvinaisessa pääroolissa) ei löydä yhteistä säveltä aikuistuvien lastensa kanssa ja rikkonainen elo mutkistuu entisestään, kun Aaro ihastuu uuteen naapuriinsa. Tämän myötä hänen moraalinen auktoriteettinsa horjuu filmin samanaikaisesti tutkiessa stabiilin yhteiskunnan pinnanalaisia jännitteitä ja kunniallisten kansalaisten patoutuneita intohimoja.

Yksilöihin takertuvat kollektiiviset rooliodotukset saavat monipuolisen, tragikoomisen käsittelyn. Kytevän angstin ja tätä tasapainottavan inhimillisyyden lisäksi tehdaskaupungin potretti tarjoaa upeaa ajankuvaa, joka ilmenee mm. **Kirka Babitzinin** sähköisessä läsnäolossa ja lauluissa (säveltäjänä **Eero Koivistoinen**).

Veli-Matti Saikkonen, a seasoned worker in television already since the 1960s, made his theatrical fiml debut with *Takiaispallo*, which numbers among the most pointed studies of its time dealing with the intergenerational gap and the cultural shift brought about by a new era. Industrialist Aaro Saarinen (**Tapio Hämäläinen** in a rare leading role) can't seem to get along with his growing children, and their disharmonious life is complicated further, when Aaro develops a crush on his new neighbour. Consequently his moral authority begins to falter, as the film simultaneously examine the subcutaneous tensions of a stable society and the pent-up passions of upstanding citizens.

Collective role expectations clinging to individuals are treated in a multifaceted and tragicomical way. In addition to seething angst and a balancing humaneness this portrait of an industrial town offers wonderful period atmosphere in the form of **Kirka Babitzin**'s electrifying presence and songs (composed by **Eero Koivistoinen**).

- Topi E. Timonen

TAKIAISPALLO (1970)

EERO KOIVISTOINEN 80 v.
EERO KOIVISTOINEN 80 yrs.

JAZZ SUOMI 100
JAZZ FINLAND 100

JAZZ SUOMI

Veli-Matti Saikkonen

79 min

Suomi, ei tekstitystä
Finnish, no subtitles

Kino Säde

la 17.10. klo 18:00
Sat October 17th, 6:00pm

Näytöksessä paikalla /
In the presence of:
Eero Koivistoinen

SALAMA

Konstailematon ja perusasioihin pitäytyvä taiteilijamuotokuva Salama sai ensi-iltansa *Juhannustanssien* tekijän täyttäessä viisikymmentä vuotta – ja juhlistaa nyt, tämänvuotisilla Taidekaupungin elokuvajuhlilla, kirjailijan lokakuisia 90-vuotispäiviä. Alle tunnin kesto ynnä vain muutama, harkittu irtiotto tiukasta haastatteluformaatista riittävät piirtämään terävän kuvan niin aikakaudesta kuin ihmisestäkin. Pispalan leppoisissa maisemissa pohditaan sosialismin merkitystä ja rappiota, jumalanpilkkaoikeudenkäynnin jälkeensä jättämää tuskaa sekä elokuvien voimaa yli teatterin. Hieman yli parikymppisenä teoksen *S – markiisi de Salaman vuodet* julkaissut toimittajankloppi **Timo Harakka** toimii haastattelijana ja pakollisena ketjupolttajana, joka puhaltelee halveksivia savukierteitä aikansa kirjallisuusauktoriteetti **Pekka Tarkan** kasvoille.

The no-frills, strictly-basics artist portrait *Salama* had its premiere when the author of *Juhannustanssit* turned fifty – and commemorates now, on this year's Art Town Film Festival, the writer's 90th birthday in October. Less than one hour of duration and only a few, considered departures from the strict interview format are sufficient to draw a sharp image of both man and his times. In the calm landscapes of Pispala, subjects under discussion are the meaning and decline of Socialism, the anguish resulting from the blasphemy trials and the power of cinema over theatre. The interviewer and obligatory chainsmoker is **Timo Harakka**, the upstart reporter who published the book *S – markiisi de Salaman vuodet* at just over 20 years old, blowing disdainful swirls of smoke right in the face of the literary authority of the times, **Pekka Tarkka**.

- Petteri Kalliomäki

SALAMA (1981)

KANNU SALAMA 80 v.
KANNU SALAMA 80 yrs.

Anssi Mänttäri

50 min

Suomi, ei tekstitystä
Finnish, no subtitles

Kino Säde

to 15.10. klo 11:00
Thu October 15th, 11:00am

SE TAVALLINEN TARINA

Se Mainostelevisio, joka toimi ennen 1993 aloittanutta omaa kanavaansa MTV3:a, oli suomalaisen audiovisuaalinen median ällistyttävin pelikenttä, todellisuus, jossa **Jorma Pulkkinen** ja **Pier Paolo Pasolini** olisi repäisty milloin vain samaan ryhmäkuvaan.

Elokuva- ja teatteriohjelmisto oli tasokasta ja toisinaan jopa kunnianhimoisempaa kuin Ylellä, jonka kanavilta Maikkari saalisti ohjelma-aikaansa.

MTV-teatterin ensimmäinen värituotanto oli sovitus **Hannu Salaman** esikoisromaanista *Se tavallinen tarina* (1961). Se on kesäinen kertomus ujon teiskolaisen maalaistytön Eelin muutosta Tampereelle ja töihin puuvillatehtaaseen pian ripille päästyään. Uudessa elämänpiirissään Eeli tutustuu erilaisiin miehiin ja menettää mielenterveytensä.

Riitta Räty nähdään Eelinä ensimmäistä kertaa kameraroolissa. Teisko liitettiin Tampereeseen tämän tv-elokuvan valmistumisvuonna. *Se tavallinen tarina* tarjoaa sisävesilaivoineen ja tanssilavoineen jo kaihoisia pirkanmaalaisnäkymiä monin tavoin kadonneesta ajasta.

Mainostelevisio, the predecessor of its 1993-launched own channel MTV3, was the most astonishing playground of Finnish audiovisual media, a reality, where **Jorma Pulkkinen** and **Pier Paolo Pasolini** could have any time been pulled into the same group portrait.

The film and theatre programming was og a high standard and occasionally even more ambitious than at the Finnish Broadcasting Corporation Yle, from whose channels "Maikkari" got their broadcast times.

The first colour production of MTV-theatre was an adaptation of **Hannu Salama**'s debut novel *Se tavallinen tarina* (1961). It's a summery tale of the shy country girl Eeli, her move from Teisko to Tampere and to work in a cotton factory, soon after her confirmation. In her new life Eeli makes acquaintances of different kinds of men and ends up losing her sanity.

Riitta Räty is Eeli in her first on-camera role. Teisko was joined to Tampere in the year this TV movie was completed. With its inland cruiseships and open-air dance pavilions, *Se tavallinen tarina* offers nostalgic views of Pirkanmaa from a time that is now in many ways lost.

- Lysti Manni

SE TAVALLINEN TARINA (1972)

HANNU SALAMA 80 v.
HANNU SALAMA 80 yrs.

TELEVISIOELOKUVAT
TV-FILMS

Veikko Kerttula

94 min

Suomi, ei tekstitystä
Finnish, no subtitles

Bio Säde 2

to 15.10. klo 12:30
Thu October 15th, 12:30am

JUHANNUSTANSSIT / SALAMAS MIDSOMMARDANSEN

Juhannustanssit (1971) seuraa erään kohtalokkaan juhannusyön tapahtumia maaseudulla nuorison kokoontuessa rellestämään keskikesän juhlahumuun ryypiskelyn, irtosuhteiden ja tappeluiden muodossa. **Hannu Salaman** kohuromaani sovitettiin valkokankaalle länsinaapurissamme elokuva-alan moniottelija **Arne Stivellin** (1926–1997) ohjauksena. Alkuperäisteokselle uskollisessa sovituksessa tarinan suomalaisia päähenkilöitä tulkitsevat ruotsalaiset näyttelijät. Tuloksena on kiehtova etnografinen katsaus ruotsalaisnäkökulmasta eksoottisen Suomen juhannusrientoihin.

Aikalaiskriitikoilta *Juhannustanssit* ei kerännyt juurikaan ymmärrystä Suomessa tai Ruotsissa; teosta verrattiin epäsuotuisasti lähderomaaniin ja elokuva leimattiin sensaatiohakuiseksi pehmopornoksi. Maineestaan huolimatta elokuva ei ole vailla ansioita, sillä kyseessä on kiinnostava aikakapseli ja unholaan painunut kuriositeetti. Lukuisissa eri genreissä työskennelleen Stivellin tausta dokumenttiohjaajana näkyy elokuvan vahvaotteisen realistisessa tyylissä.

Suomen sensuuri poisti elokuvasta kohutun pilkkasaarnajakson, joka on nyt palautettu takaisin esityksessä olevaan arkistokopioon.

Salamas Midsommardansen (1971) observes the events of a fateful Midsummer night in the countryside, when young people gather to let loose in the form of boozing, loose sexual relations and brawling. **Hannu Salama**'s scandalous novel was adapted to the big screen by Finland's Western neighbours under the direction of cinematic multi-hyphenate **Arne Stivell** (1926–1997). In this faithful rendition of the original work, the Finnish protagonists are portrayed by Swedish actors. The result is a fascinating ethnographic view of the Midsummer goings-on of exotic Finland from a Swedish point of view.

Contemporary critics both in Finland and Sweden had little sympathy for *Salamas Midsommardansen*; the film was compared unfavourably to the source novel and denounced as sensational softcore porn. Despite its reputation the film is not without merit, as it constitutes both an interesting time-capsule as well as forgotten curiosity. Stivell's background in documentary, one of the many genres he worked in, is evident in the assuredly realistic style of the film.

Finnish censorship cut out from the film the scandalous sequence of the blasphemous sermon, which has been returned into the archival print that is being screened here.

- Pekka Pihkoluoma

JUHANNUSTANSSIT / SALAMAS MIDSOMMARDANSEN (1971)

KANNU SALAMA 80 v.
KANNU SALAMA 80 yrs.

Arne Stivell

86 min

Ruotsi, tekstitys: suomi
Swedish with Finnish subtitles

Kino Säde

pe 16.10. klo 20:00
Fri October 16th, 8:00pm

THE LAST PROMETHEUS OF DONBAS / OSTANNIY PROMETEY DONBASU

Ei voi olla totta. Epäuskoiset työntekijät suojavaatteissaan ja kypärissään katsovat toisiaan ja kiroilevat. Itä-Ukrainan Donbasissa Kurahivskan lämpövoimala tärisee ja ulkoseinät kuuluvat sortuvan. Venäjän raketti-iskut tuhoavat ukrainalaisille tärkeää kapasiteettia. Kyse on elämästä ja kuolemasta: Venäjä haluaa jäädyttää ukrainalaisia kuoliaaksi tuhoamalla lämpövoimaloita.

Kiovalainen ohjaaja **Anton Shtuka** kiinnostui Kurahivskan, venäjäksi Kurahoven, voimalasta, kun sen duunareita alettiin pitää legendoina. Vaikka Venäjä iski voimalaan joka ilta ja yö, voimalan henkilökunta pysyi työpaikallaan.

Shtuka päätti mennä tekemään elokuvaa paikan päälle. Pian aihe laajeni voimalan rankasta kohtalosta työntekijöiden kokemuksiin. Muutamien henkilöiden kertomusten ja tyrmistyneiden ilmeiden kautta katsoja pystyy ymmärtämään edes palasen siitä, millaista on olla hyökkäysten alla ja miten jokainen heistä tajuaa, että elämän päättyminen hyvin pikapuoliin on paljon todennäköisempää kuin eläminen rauhassa ja onnellisena.

It can't be true. Incredulous workers in their protective clothes and helmets are looking at each other and swearing. The Kurakhivska thermal plant in Eastern Ukrainian Donbas is shaking and the outer walls are heard collapsing. Russian rocket strikes are destroying Ukraine's essential resources. It's a matter of life and death: Russia wants to freeze Ukrainians to death by destroying thermal power plants.

The Kurakhivska power plant caught the interest of Kyivan director **Anton Shtuka**, when its workers started to acquire legendary status. Even though Russia hit the plant every night, the staff refused to leave their workplace.

Shtuka decided to go and make a film on location. Soon the subject expanded from the rough fate of the plant to the experiences of the workers. The stories and stunned expressions of several people allow the viewer to grasp at least a tiny bit of what it feels like to be under attack, and how all of them understand that their lives might come to an end much more probably than to peace and happiness.

- Iida Simes

THE LAST PROMETHEUS OF DONBAS / OSTANNIY PROMETEY DONBASU (2025)

SODANVASTAISET ELOKUVAT
ANTIWAR FILMS

Anton Shtuka

86 min

Venäjä/ukraina, tekstitys: englanti
Russian/Ukrainian with English subtitles

Bio Säde 2

to 15.10. klo 14:30
Thu October 15th, 2:30pm

SILTA / DIE BRÜCKE

Ikäistään vanhemman näköiset viiksekkäät kasvot hymyilevät väkinäisesti. Mies taputtaa sotapukuisia poikia poskelle. Pojat ovat tuskin viittätoista.

Toisen maailmansodan historiaan syventyneet ovat saattaneet nähdä tuon yhden viimeisistä **Hitleristä** otetuista kuvista, missä hän raunioituvan pääkaupunkinsa Valtakunnankanslian puistikossa palkitsee mitalein viimeisiä puolustajiaan — 10-15-vuotiaiden pikkupoikien ryhmää. Sodan viimeisinä viikkoina sodan ihmismyllyyn kelpasivat Saksan riveihin niin vaarit kuin pikkupojatkin.

Näistä painajaismaisista viikoista, lapsuuden lopusta ja ihanteiden romahduksesta kertoo **Bernhard Wickin** länsisaksalainen elokuva Silta. Aluksi eletään arkea sodan jaloissa, mutta varjot korkeintaan häilyvät. Poikien usko kaikkeen siihen, mitä heille on opetettu, ei ole vielä särkynyt. Pommitkin ovat lähinnä kaskuilunaiheita, jotka voisivat parhaimmillaan pudota englanninluokkaan, että tunti peruttaisiin.

Sodan vyöryessä lähemmäs ja lähemmäs myös poikien uhri tulee tarpeeseen. Toistuvasti joku huutaa: menkää takaisin lastentarhaan. Mitä pidemmälle elokuva etenee, sen syvemmin katsoja toivoisi poikien ottavan neuvosta vaarin.

A face with a moustache, looking older than its age, smiling in a forced way. A man pats the uniform-clad boys on the cheek. The boys are barely fifteen.

Those familiar with WW2 history might recognize the scene, one of the last photographs ever taken of **Hitler**, awarding his last defenders with medals in the garden of the Reich Chancellery – a group of little boys, aged 10 to 15. During the last weeks of fighting, old men and little boys were just as good for the Germans to send into human-grinder of war.

These nightmarish weeks, the end of childhood and the collapse of ideals are the subject of **Bernhard Wicki**'s West German film The Bridge. At first it's everyday life under wartime, with shadows no more than flickering in the background. The boys' faith in everything they've been taught has not yet been shattered. Even bombs are mainly subjects for jokes, they might at best hit the English class so that the lesson would be called off.

As the war rushes closer and closer, the sacrifice of the boys will also be required. Repeatedly, someone yells: go back to kindergarten. The further the film proceeds, the deeper becomes the viewer's wish that the boys would heed the advice.

- Niilo Rantala

SILTA / DIE BRÜCKE (1959)

SODANVASTAISET ELOKUVAT
ANTIWAR FILMS

Bernhard Wicki

103 min

Saksa, tekstitys: englanti
German with English subtitles

Kino Säde

la 17.10. klo 11:00
Sat October 17th, 11:00am

KEVÄT 1943

Nyt kuulolle! Tämä Ylelle tehty novelli saattaa olla tekijänsä filmografian tuntemattomin signeeraus; siitä ei tiettävästi löydy merkintää mistään rekistereistä. Varsinainen harvinaisuus, siis - ja löytö.

Jatkosota-aiheinen *Kevät 1943* on **Mänttäriä** vakavimmillaan, balladi lumen keskelle pudotetusta desantista ja häntä suojelevasta pojasta, joka yrittää ymmärtää aikuisten sotimista. Pienen torpan muodostaman yhteisön ja **Ville Sandqvistin** koskettavasti esittämän vakoojan-olosuhteiden-pakosta (”En ole venäläinen, olen karjalalainen”) ympärille syntyy pelon ilmapiiri, vaikka kaikki osapuolet ovat aivan tavallisia ihmisiä. Sellainen sodan mekanismi on.

Mänttärin kielikorva kuuluu taitavan arkisessa dialogissa, jonka auteur kirjoitti kesäisessä Kreikassa, luonnollisesti. **Asko Mänttäri** sävelsi vähäeleisen sävykkään musiikin. Tätä elokuvaa kannattaa kuunnella monestakin syystä.

Listen up! This short story made for the Finnish Broadcasting Corporation (Yle) might be the least known entry in its author’s filmography: apparently there is no sign of it in any registers. A true rarity, this – and a find.

Set in the Continuation War, *Spring 1943* shows **Mänttäri** at his gravest, a ballad of a desantnik dropped in the snowy landscape and a boy protecting him and trying to understand the fighting of the adults. A fearful atmosphere develops around the little cottage community and the spy-because-of-circumstances touchingly portrayed by **Ville Sandqvist** (“I’m not Russian, I’m Karelian”), even though everyone here is just a normal human being. Such is the mechanism of war.

Mänttäri’s ear for language is evident in the skillfully everyday dialogue, written by the auteur in sunny Greece, naturally. **Asko Mänttäri** composed the subdued and moody music. This film is worth listening to for a variety of reasons.

- Anton Asikainen

KEVÄT 1943 (1990)

SODANVASTAISET ELOKUVAT
ANTIWAR FILMS

TELEVISIOELOKUVAT
TV-FILMS

Anssi Mänttäri

60 min

Suomi, tekstitys: englanti
Finnish with English subtitles

Bio Säde 2

su 18.10. klo 12:00
Sun October 18th, 12:00am

SOTAERAKKO

Studiokauden loputtua näyttelijälakkoon ja television läpimurtoon, siirtyi kotimainen elokuva entistä realistisempaan rekisteriin sekä ilmaisullisesti että aihevalinnoiltaan. Uudessa tilanteessa taiteellisesti vahvimmat tulokset saavutettiin usein televisiossa. Tämän suuntauksen kärkinimiä oli ohjaaja **Rauni Mollberg**, joka nousi maineeseen kirjallisuussovituksillaan. Ennen valkokangasesikoistaan *Maa on syntinen laulu* (1973) Mollberg toteutti televisioon samanlaisella naturalistisella tyylillä talvisodan aikaiseen tositapaukseen perustuvan *Sotaerakon* (1972). Pääosassa nähdään ohjaajan löytö, loistava amatöörinäyttelijä **Aimo Saukko**.

Hänen esittämänsä Klemetin Heikki jää taisteluiden alettua yksinään autioituneeseen taloon rajaseudulle. Mollberg luottaa visuaaliseen ilmaisuun ja vähäeleiseen näyttelemiseen. Näin hän luo shokkitehojakaan kaihtamatta vahvan, jopa eksistentiaalisia tuntoja tavoittelevan elokuvan yhden miehen elämästä luonnonvoimien ja sodan puristuksessa. Nykyisessä maailmantilanteessa teoksella on uutta kaikupohjaa.

After the studio era came to an end with the actor's strike and the breakthrough of television, Finnish film moved on to a more realistic register than previously, both in modes of expression and choice of subject matter. In this new situation, the artistically strongest results were often attained in television. One of the leading names of this movement was director **Rauni Mollberg**, who rose to fame with his literary adaptations. Before his big screen debut *The Earth is a Sinful Song* (1973), Mollberg made for television in a similarly naturalistic style *Sotaerakko* (1972), based on a true anecdote from the Winter War. In the lead role is the excellent amateur actor **Aimo Saukko**, one of the director's discoveries.

After the war begins, Heikki Klemetti is left alone in a deserted house near the border. Mollberg relies on visual expression and subdued acting. Without eschewing even shock effects, he creates a strong, even existentially tinged film about one man's life oppressed by forces of nature and war. In the present global situation, the film gains new resonance.

- Rami Nummi

Antero Tenhunen, Yle (kuvalähde Yle Arkisto)

SOTAERAKKO (1972)

SODANVASTAISET ELOKUVAT
ANTIWAR FILMS

TELEVISIOELOKUVAT
TV-FILMS

Rauni Mollberg

62 min

Suomi, ei tekstitystä
Finnish, no subtitles

Bio Säde 2

su 18.10. klo 12:00
Sun October 18th, 12:00am

KUOLEMAN PUUTARHA / LA MORT EN CE JARDIN

Luis Buñuel on sanonut ”Jokainen objekti hämärtää toisen” (*every object obscures another*). *Kuoleman puutarhassa* (1956) laittomien timantinkaivajien asumus on sademetsän saartama. Armeijan tullessa vaatimaan oikeuksiaan elokuvan alkuosasta muodostuu poliittisten ja sosiaalisten ristiriitojen viidakko. Toisessa osassa viisi ihmistä on päätynyt tiettömään sademetsään, jonka tiheys kaikkine kasveineen ja eläimineen on lähes liikaa viidelle erätaidottomalle pakenijalle. Meteorologia määrittää tunnelmaa. Kosteus, kuumuus ja auringon korkeus kytketään hienosti epätoivoon ja hulluuteen ajautumiseen. Ääniraidalla ei ole musiikkia. Se täyttyy luonnon äänistä – yöllä kuuluu merkillisesti kuikkamainen huuto. Joki halkoo metsää kuten viidakkoelokuvissa pitääkin. Buñuel ei petä ihailijoitansa. Kamera kohdistuu kenkiin, kädet käsittelevät esineitä kuin pyhäinjäännöksiä, yksi seurueessa on lähetyssaarnaaja, vierailemme kirkossa, silmä puhkaistaan, ja ne muurahaiset. Yksikään Buñuelin elokuva ei päätynyt Sight and Sound -lehden vuoden 2022 äänestyksessä kaikkien aikojen sadan parhaan joukkoon. Mielenkiintoista, mutta ennen kaikkea merkillistä!

Luis Buñuel has said: “*every object obscures another*”. In *Death in the Garden* (1956) the dwellings of illegal diamond-hunters is surrounded by rainforest. As the army arrives to demand their rights, the first part of the film develops into a jungle of political and social contradictions. In the second part, five people have ended up in the roadless rainforest, whose density with all its flora and fauna is almost too much for the five fugitives with no outdoor skills.. The atmosphere is defined by meteorology. Heat, humidity and solar altitude are finely connected with despair and approaching insanity. The soundtrack features no music. It is filled with natural sounds – in the night, a curious cry resembling a loon is heard. A river runs through the forest, as it should in a jungle film. Buñuel does not let his admirers down. The camera trains in on shoes, hands are shown manipulating objects as if they were relics, one member of the party is a missionary, a visit is paid to a church, an eye is punctured, and the ants. No film by Buñuel ended up in the top-100 of Sight and Sound’s 2022 poll of greatest films. Interesting, but first and foremost curious!

- Timo Vesala

KUOLEMAN PUUTARHA / LA MORT EN CE JARDIN (1956)

METSÄ
FOREST

Luis Buñuel

105 min

Ranska, tekstitys: englanti
French with English subtitles

Kino Säde

pe 16.10. klo 15:30
Fri October 16th, 3:30pm

TREEBOUND – PUUHUNSIDOTUT

”Treebound – Puuhunsidotut” on luento puista ja metsistä ja henkilökohtaisia mietteitä elokuvista. Puut ovat intohimon kohde. Intohimosta seuraa liikeideat. Mitä siitä on aiheutunut? Suomen metsien hiilinielut ovat pienentyneet, mutta silti tehometsätalous kukoistaa. Vaikka hakatun metsän tilalle istutetaan uusi, niin metsän hiilivarasto ei maksimoidu, jos metsä hakataan uudelleen alle 100 vuoden iässä. Mitä muutoksia tarvitaan? Muuttuuko ihminen? Puista tahkotaan vanhanaikaisesti sellua ja kartonkia. Missä ovat metsien suurimmat ja pienimmät hiilinielut? Mikä nostaa vastustuskykyä metsätuhoille ja tietääkö **Walt Disney** vastauksen tähän? Entä miltä elämä tuntuisi, jos olisin kasvi? Ovatko puut älykkäitä? Lehdet juoruavat sähköisillä impulsseilla tulevasta ja puut varoittavat toisiaan tuoksuvilla yhdisteillä. Puut ovat juurtuneet maahan, mutta voivatko ne siitä huolimatta vaeltaa? Laajeneeko tropiikki ja pusikoituuko tundra? Onko metsä elokuvissa vaarallinen paikka vai lämmin syli? Pitääkö tuntemattoman edessä ahdistua? Näihin kysymyksiin vastataan näytteillä 13 elokuvasta **Luis Buñuelista M. Night Shyamalaniin**, **Mikko Niskasesta Markku Lehmuskallioon**, *Hamletista Macbethiin*, *Pocahontasista* pihtapuuhun.

”Treebound – Puuhunsidotut” -esitelmä muodostaa festivaalin metsäteeman yhdessä Kuoleman puutarha -elokuvan ja Hyytiälän metsäasemalle tehtävän ekskursion kanssa.

“Treebound – Puuhunsidotut”, a lecture on trees and forests and personal thoughts about films. Trees are the object of desire. Desire leads to business ideas. What have been the consequences from that? Carbon sinks of Finnish forests have decreased, but still intensive forest economy flourishes. Although a new forest would be planted after the cut one, the carbon stock of the forests does not get maximized, if the forest will be cut again under the age of 100 years. Which changes are needed? Will we ever change? Trees are grinded to pulp and paperboard in the old-fashioned way. Where are the biggest and smallest forest carbon sinks? What does enhance resilience against forest losses, and does **Walt Disney** know the answer to this? How would life be, if I was a plant? Are trees intelligent? Leaves are gossiping by electric impulses on the future and trees are warning each other by fragrant compounds. Trees are rooted into the ground, but can they anyway wander? Is the tropics expanding and is tundra getting overgrown with bushes? Is the forest in films a dangerous place or a warm lap? Do you need to get anxious about the unknown? These questions are answered by excerpts from 13 films from **Luis Buñuel to M. Night Shyamalan**, **Mikko Niskanen to Markku Lehmuskallio**, *Hamlet* to *Macbeth*, *Pocahontas* to the fir tree.

The talk “Treebound – Puuhunsidotut” makes up the festival’s forest theme together with the film Death in the Garden and the excursion to Hyytiälä Forest Station.

- Timo Vesala

LUENTO / LECTURE

TREEBOUND – PUUHUNSIDOTUT

METSÄ
FOREST

Timo Vesala

45 min

Suomi
Finnish

Serlachius Pääkonttori
Serlachius Headquarters

la 17.10. klo 12:00
Sat October 17th, 12:00am

HYYTIÄLÄN METSÄASEMA / HYYTIÄLÄ FOREST STATION

Periferia - Metsätaiteellinen asema on pysyvä taidenäyttely Helsingin yliopiston Hyytiälän metsäasemalla, jossa on pitkät perinteet metsänhoidon opetuksessa. Näyttelyn teokset sijoittuvat aseman rakennuksiin ja sen ympärillä oleviin metsiin ja suolle. Luonnon ja nimekkäiden nykytaiteilijoiden töiden yhdistelmä luo ymmärrystä tieteellisen ja taiteellisen työn pitkäjänteisestä ja tutkimuksellisesta luonteesta. Metsäaseman läheisyydessä toimii SMEAR II -asema (Station for Measuring Ecosystem-Atmosphere Relations). Asemalla on tutkittu puiden ja maaperän ja ilmakehän välisiä aineen ja energian virtoja ja niitä selittäviä tekijöitä yli 30 vuoden ajan. Mittauksista saadaan tietoa mm. metsän hiilinielusta ja sen vaihtelun syistä. Monet mittausaikasarjat ovat maailman pisimpiä ja asema on uraauurtava metsän tuottamien pienhiukkasten syntyä selvittävässä tutkimuksessa. Ekskursiolla Hyytiälään kuraattori **Ulla Taipale** ja professori **Timo Vesala** esittelevät näyttelyn ja asemat yhteensä noin kahden tunnin pituisella kierroksella. Kaikkiin kohteisiin ei ole esteetöntä kulkua. Ekskursio on pääasiassa ulkona, mutta normaalit lokakuun sään jalkineet kelpaavat.

Ekskursio muodostaa festivaalin metsäteeman yhdessä *Kuoleman puutarha* - elokuvan ja "Treebound – Puuhunsidotut" -esitelmän kanssa.

Periferia – Forest Art Lab is a permanent art exhibition at the University of Helsinki's Hyytiälä Forest Station, which has a long tradition of forestry education. The works in the exhibition are located in the station's buildings and in the surrounding forests and a wetland. The combination of nature and works by renowned contemporary artists fosters an understanding of the long-term and research-oriented nature of both scientific and artistic work. Nearby the Forest Station SMEAR II station (Station for Measuring Ecosystem-Atmosphere Relations) is located. The research on material and energy flows between trees, soil and the atmosphere, and factors explaining them, has been carried out over 30 years. Measurements provide knowledge for example on carbon sink and reasons of its variability. Many of the measurement time series are the longest in the world and the station is a pioneer in the research on the formation of atmospheric particles produced by the forest. During the excursion Curator **Ulla Taipale** and Professor **Timo Vesala** will introduce the exhibition and the stations over about two hours. Some places are accessible only by foot. The excursion occurs outdoor, but the ordinary shoes for October weather are enough.

The excursion makes up the festival's forest theme together with the film *Death in the Garden* and the talk "Treebound – Puuhunsidotut".

- Ulla Taipale & Timo Vesala

Lisää tietoa / more information:
www.periferia.helsinki.fi
www.helsinki.fi/fi/tutkimusasemat/hyytialan-metsaasema
www.atm.helsinki.fi/smear/smear-ii-measurements

Kuvan taideteos: Terike Haapoja, Inhale-Exhale, 2008-2023

RETKI / EXCURSION

HYYTIÄLÄN METSÄASEMA / HYYTIÄLÄ FOREST STATION

METSÄ
FOREST

Ulla Taipale & Timo Vesala

4 h

Suomi
Finnish

Hyytiälän metsäasema
Hyytiälä Forest Station

su 18.10. klo 10:00
Sun October 18th, 10:00am

UUSI BABYLON / NOVYI VAVILON

Uusi Babylon on tavaratalo, jossa sorrettu köyhälistö palvelee etuoikeutettuja rikkaita porvareita. Saksan-Ranskan sotaa käydään, ja hedonistien Pariisi huutaa preussilaista verta. Myyjä rakastaa sotilasta, vallankumous väreilee ilmassa. Jännitys tiivistyy ja purkautuu vapauttavaan nauruun, mutta tragedia kasvaa sietämättömäksi. Historia on murtumakohdassa, ja sitä todistavat yksilöt ajautuvat railon eri puolille. Toteutus tekee kunniaa 1800-luvun ranskalaiselle kirjallisuudelle ja maalaustaiteelle.

Grigori Kozintsevin ja **Leonid Traubergin** FEKS-kollektiivi (1921–26) eli Eksentrisen näyttelijän tehdas loi neuvostoelokuvan avantgardea. **Sergei Eisensteinin** kehittämän montaasin ohella historian henkeä tyyliteltiin näyttelijäntyöllä ja liikkeen rytmillä. *Uutta Babylonia* pidettiin vaikeana jo tuoreeltaan, ja seuraamista helpottaa, jos tietää jotain Pariisin kommuunista. Vuoden 1871 kansannousu kukistettiin verisesti ja viimeiset kapinalliset teloitettiin Père-Lachaisen hautausmaan muuria vasten.

Dmitri Šostakovitš sävelsi elokuvaan ensimmäisen kokopitkän elokuvamusiikkina ja toimi myös pianosäestäjän sen kahdessa ennakkonäytöksessä.

The New Babylon is a department store, where the oppressed underclass serves the privileged rich bourgeoisie. The Franco-Prussian war is being waged, and the Paris of the hedonists is crying out for Prussian blood. A saleswoman loves a soldier, revolution is in the air. The tensions escalates and breaks out in liberating laughter, but the tragedy builds to an unbearable scale. History is reaching a breaking point, and the individuals witnessing it drift over to different sides of the rift. The direction pays homage to 19th century French literature and painting.

Grigori Kozintsev and **Leonid Trauberg**'s collective named FEKS (1921–26), the Factory of the Eccentric Actor, was creating the avant-garde of Soviet cinema. In addition to **Sergei Eisenstein**'s montage developments the spirit of history was stylized with methods of acting and rhythms of movement. *The New Babylon* was considering a challenging work already by contemporaries, and the film is easier to follow for a viewer with basic information on the Paris Commune. This 1871 uprising was repressed bloodily, and the last rebels were executed at the wall of the Père-Lachaise cemetery.

Dmitri Shostakovich composed his first feature-length film score for this movie and provided live piano accompaniment in its two preview screenings.

- Mia Öhman

UUSI BABYLON / NOVYI VAVILON (1929)

DMITRI ŠOSTAKOVITŠ 120 v.
DMITRI ŠOSTAKOVITŠ 120 yrs

Grigori Kozintsev, Leonid Trauberg

92 min

Venäjä, tekstitys: englanti
Russian with English subtitles

Kino Säde

la 17.10. klo 15:30
Sat October 17th, 3:30pm

VASTAUS

Vastaus on kiinnostava sosiaalihistoriallinen dokumentti hieman imelällä *Romeo ja Julia* -twistillä. Tehtaanpatruuna ja pääluottamusmies alkavat yhteisöä uhkaavan sosiaalisen jännitteen kärjistyessä uskoa sovinnon mahdollisuuteen, patruunan tytär puolestaan löytää pääluottamusmiehen charmista lisää eväitä työväestön ja porvariston suhteen lähentämiseen. Dramaturgiaa luodaan klassisella vastakkainasettelulla. Hyvää edustavien päähenkilöiden vasemmalta laidalta löytyy myrkyllisiä oppejaan mantranomaisesti toisteleva – ja pääluottamusmiehen paikalle pääluottamusmieheksi haluava – kommunisti. Oikealla laidalla puolestaan melskaa tehtaan pääinsinööri, joka haluaa pitää työväestön kurissa.

Elokuvan taustalla on 1950-luvulla muodikas MRA-liike (Moral Re-Armament): ihmiskunnan tuli yhdistyä uudenlaiseen eettiseen valveutumiseen, jossa yhteiskunnalliset ja rodulliset eriarvoisuudet eivät haittaisi talouden rattaiden pyörimistä. **Viljo Lampela** oli tämän aatteen yksi suomalaisista aposteleista. Hän paitsi ohjasi ja käsikirjoitti elokuvan, toimi myös sen tuottajana ja leikkaajana sekä näytteli pääosan. Muina näyttelijöinä toimivat pääosin amatöörit.

Mänttäläisiä elokuvassa kiinnostanee erityisesti se, että se kuvattiin osin heidän kotikaupungissaan. Patruunan asuntoon sijoittuvissa kohtauksissa pääsemme kurkistelemaan niin Honkahovin kuin Joenniemen interiööreihin 1950-luvun alussa.

The Answer is an interesting social-historical document with a slightly syrupy *Romeo and Juliet* -twist. An industrialist and his head shop steward start to believe in the possibility of reconciliation as social tensions threaten the community, while the industrialist's daughter finds the shop steward's charm a potential instrument in bringing the workers and bourgeoisie closer to each other. Drama is built from a classical juxtaposition. On the left side of the protagonists representing the good is a Communist with his mantra-like repetition of his poisonous doctrines – and also with an eye on the shop steward's job. On the right-wing side a ruckus is being made by the factory's chief engineer, who wants to keep the workers in their place.

The film came out of the in its time fashionable MRA (Moral Re-Armament) movement: they aimed for a new kind of ethical illumination of mankind, where social and racial differences would not hinder the wheels of economy. **Viljo Lampela** was one of the Finnish apostles of this ideology. He not only directed and wrote the film, but also produced and edited it as well as playing the lead role. Most of the other actors were amateurs.

The film might be of interest to the people of Mänttä for the special reason that it was partly shot in their hometown. The scenes in the industrialist's apartment give us a sneak peek of the interiors of both Honkahovi and Joenniemi in the early 1950s.

- Pauli Sivonen

VASTAUS (1952)

KOTIMAISTA JA NOSTALGIAA
FINNISH & NOSTALGIC

Viljo Lampela

95 min

Suomi, tekstitys: ruotsi
Finnish with Swedish subtitles

Kino Säde

pe 16.10. klo 13:00
Fri October 16th, 1:00pm

KUVATORPPA-SPECIAL

Tarkoitukseni oli koota kolmelle päivälle mahdollisimman monipuolinen ohjelmisto – tunteisiin vetoavaa laadukasta elokuvaa laidasta laitaan. Sen lisäksi halusin tuoda isolle kankaalle näytille myös paikallista elokuvaosaamista. Tervetuloa Kuvatorpan idylliseen tunnelmaan!

My aim was to put together a program for the three days that was as diverse as possible—featuring high-quality, emotionally engaging films spanning a wide range of genres. In addition, I wanted to showcase local filmmaking talent on the big screen. Welcome to the idyllic atmosphere of Kuvatorppa!

- Mare Jatkola

KUVATORPPA-SPECIAL

KYMYILEVÄ MIES (2016)
Juho Kuosmanen
92 min
Suomi, ei tekstiystä
Finnish, no subtitles
Kuvatorppa
pe 16.10. klo 14:00
Fri October 16th, 2:00pm

LAPUA 1976 (2023)
Toni Kurkimäki
113 min
Suomi, ei tekstiystä
Finnish, no subtitles
Kuvatorppa
pe 16.10. klo 16:00
Fri October 16th, 4:00pm

CINEMA PARADISO (1988)
Giuseppe Tornatore
124 min
Italia, tekstiys: suomi
Italian with Finnish subtitles
Kuvatorppa
la 17.10. klo 14:00
Sat October 17th, 2:00pm

TEEMU KAUPIN KAITAFILMISHOW
TEEMU KAUPPI 8MM FILM -SHOW
Yllätysohjelma! Surprise program!
~90 min
Kuvatorppa
la 17.10. klo 16:30
Sat October 17th, 4:30pm

KOTIMAISIA LYHYTELOKUVIA
FINNISH SHORT FILMS (1999-2025)
Iiro Koskelainen, Anssi Kasitonni,
Mare Jatkola, Maarit Lalli,
Teppo Airaksinen
~120 min
Suomi, ei tekstiystä
Finnish, no subtitles
Kuvatorppa
su 18.10. klo 14:00
Sun October 18th, 2:00pm

STAND BY ME
– VIIMEINEN KESÄ (1986)
Rob Reiner
89 min
Englanti, tekstitys: suomi
English with Finnish subtitles
Kuvatorppa
su 18.10. klo 16:30
Sun October 18th, 4:30pm

	Vanha Kino Säde	Bio Säde 2
TO 15.10.	**11.00 Mänttäri: Salama (S)** Suomi 1981, 50 min ★ **13.00 Pialat: Van Gogh (S)** Ranska 1991, 159 min **16.15 Edwards: Viinin ja ruusujen aika (K16)** USA 1962, 117 min **21.00 Ferrara: Paha poliisi (K16)** USA 1992, 96 min *YLEISÖN TOIVE-ELOKUVA!*	**12.30 Kerttula: Se tavallinen tarina (K12)** Suomi 1972, 94 min **14.30 Shtuka: Last Prometheus of Donbas (K16)** Ukraina 2025, 104 min **16.45 Oehlen: The Painter (S)** Saksa 2021, 95 min ★ **19.00 Pennanen: Päivien lumo (S)** Suomi 2025, 87 min, *avajaisnäytös (Bio Säde 1)* ★ **21.00 Ludwig: Big Jim McLain (K16)** USA 1952, 77 min
PE 16.10.	**11.00 Vidor: Syntinen Ruby (K16)** USA 1952, 82 min **13.00 Lampela: Vastaus (S)** Suomi 1952, 110 min **15.30 Buñuel: Kuoleman puutarha (K16)** Ranska/Meksiko 1956, 105 min **17.30 Wayne & Kellogg: Vihreät baretit (K16)** USA 1968, 120 min **20.00 Stivell: Juhannustanssit (K16)** Ruotsi 1971, 86 min **22.00 Mänttäri: Regina ja miehet (K7)** Suomi 1983, 78 min ★	**11.00 Olsson: Sven Klangs kvintett (S)** Ruotsi 1976, 114 min **13.30 Bohdanowicz: Never Eat Alone +Veslemøy's Song (S)** Kanada 2016/2018, yht. 77 min ★ **15.30 Bohdanowicz: Measures for a Funeral (K12)** Kanada 2024, 142 min ★ **18.30 Oehlen: Geel + Cézanne on Art (K12)** Saksa 2023/2026, yht. 92 min ★ **21.00 Oehlen: Bad Painter (K16)** Saksa 2025, 80 min ★
LA 17.10.	**11.00 Wicki: Silta (K16)** Länsi-Saksa 1959, 103 min **13.15 Taurog: Broadwayn sävel (S)** USA 1940, 102 min **15.30 Kozintsev & Trauberg: Uusi Babylon (K12)** Neuvostoliitto 1929, 92 min **18.00 Saikkonen: Takiaispallo (K12)** Suomi 1970, 79 min **20.30 Seemann: Besuch bei Van Gogh (K16)** DDR 1985, 101 min **22.15 Powell: The Conqueror (K12)** USA 1955, 102 min VAPAA PÄÄSY	**11.00 Bohdanowicz: MS Slavic 7 + Point and Line to Plane (S)** Kanada 2019/2020, yht. 83 min ★ **13.00 Luhta & Luhta: Jesaja (K16)** Suomi 2026, 133 min ★ **16.00 Nunez: Hollywood Fallout (S)** USA 2023, 116 min **18.30 Oehlen: The End (K16)** Saksa 2026, 90 min ★
SU 18.10.	**10.30 Lubitsch: Ninotchka (S)** USA 1939, 111 min **13.00 Rubbo: Vincent ja minä (S)** Kanada 1990, 100 min **15.00 Daves: Armoton ase (K12)** USA 1957, 93 min **16.45 Lewis: Rikosten pyörteessä (K12)** USA 1949, 87 min	**12.00 Mänttäri: Kevät 1943 + Mollberg: Sotaerakko** Suomi 1990/1972, yht. 122 min ★ **16.45 Karjalainen: Kuopattu rauha (S)** Suomi 2026, 72 min ★

★= Paikalla tekijävieraita

Kuvatorppa	Pääkonttori	Muu ohjelma
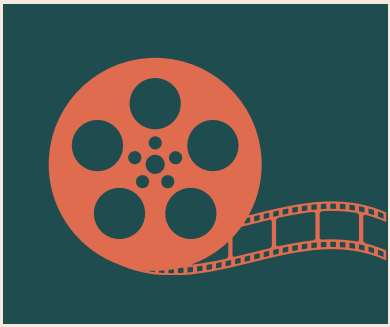	**12.00 Ijäs: Kehvelit (S)** Suomi 1981, 72 min ★ **13.45 Pennanen: Hamlet (S)** Suomi 1992, 225 min (sis. 15 min väliaika) ★	
14.00 Kuosmanen: Hymyilevä mies (K7) Suomi 2016, 92 min **16.00 Kurkimäki: Lapua 1976 (K12)** Suomi 2023, 113 min ★ **19.00 LIVE: Juha Lagström - Laulaja Lapualta** konsertti, kesto n. 60 min.	**12.00 Zetterling: Vincent the Dutchman + Resnais: Van Gogh (K12)** UK 1972 / Ranska 1948, yht. 77 min **14.00 KESKUSTELU: Albert Oehlen** n. 60 min ★ **15.30 Hübner & Voss: Van Gogh – der Weg nach Courrières (S)** Länsi-Saksa 1989, 93 min	**12.00 KESKUSTELU: Karin Pennanen, Sofia Bohdanowicz** ★ n. 60 min. Diivas **15.00 POEM ry esittää:** Dialogikaraoke n. 60 min. Diivas **18.00 Perjantain epilogi** Diivas **23.00 FESTIVAALIKLUBI: DJ Sami** Kestikeidas
14.00 Tornatore: Cinema Paradiso (S) Italia 1988, 124 min *YLEISÖN TOIVE-ELOKUVA!* **16.30 Teemu Kaupin kaitafilminäytös** Kokonaiskesto n. 90 min 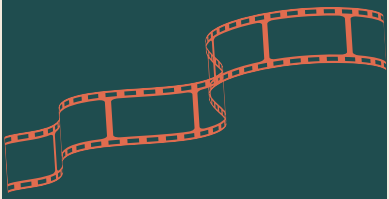	**12.00 Luento: Puuhunsidotut** Timo Vesalan luento puista ja metsistä elokuvissa. n. 45 min **13.15 Lyhytelokuvanäytös: Suomi-jazz 100 vuotta (S)** Suomi 1961-2026, yht. 75 min **15.00 Mänttäri: What Is This? + Keso: Jatsit (S)** Suomi 2008/2000, yht. 114 min ★	**17.00 LUENTO: Punainen Beethoven** Aapo Kukko Diivas **19.30 KESKUSTELU: Syntymäpäivä-sankarit** ★ Kesto n. 60 min Diivas **21.00 LIVE: Eero Koivistoinen & Anssi Mänttäri Band** Diivas
14.00 Kotimaisia lyhytelokuvia Suomi 1999-2025, n. 120 min ★ **16.30 Reiner: Stand by Me (K7)** USA 1986, 89 min	**12.00 Bohdanowicz: A Woman Escapes + Pure Reason (K12)** Kanada 2022/2026, yht. 104 min ★ **14.30 Mänttäri: Annabel Lee (S)** Suomi 1990, 58 min ★	**10.00 Opastettu kierros:** Hyytiälän metsäasema, Juupajoki Kesto n. 4h **16.00 Leffavisa: Vetäjänä Matti Kivilahti** Kestikeidas

HUOM! Muutokset mahdollisia. Tarkista ajantasainen ohjelma osoitteessa taidekaupunginelokuva.fi

TAIDE KAUPUNKI

MÄNTTÄ-VILPPULA
TAIDEKAUPUNKI